

Dung Saigon

Tóc xõa ngang lưng

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Ngũ đến vừa lúc Thảo mới gội đầu xong, nang` chạy ra đón Ngũ, mái tóc ướt sũng, Ngũ hỏi :

- Thảo mới đi đâu về đó ?

Thảo lắc đầu :

- Thảo ở nhà chứ đi đâu anh.

Ngũ ngồi xuống salon nheo mắt :

- Ở nhà mà sao gội đầu ?

- Bộ ở nhà là phải để đầu dơ à ?

- Anh đâu có nói thế.

- Anh vừa hỏi Thảo ở nhà mà sao gội đầu.

Ngũ gật đầu, mỉm cười trêu chọc :

- Ủ ! Em có vẻ chăm làm đẹp khiến anh lạ.

- Tại chiều nay thứ bảy đẹp trời chứ sao nữa.

Ngữ xoa tay lên tóc ướt của Thảo :

- Đi lau tóc cho khô đi, mau lên.

Thảo lắc mái tóc bướng bỉnh :

- Kệ để như thế này một lát cũng khô.

Thảo đan ngồi dưới quạt mà.

Ngữ choàng tay qua thanh ghế, chàng ngâm khe khẽ :

Mai anh đi rồi bé buồn không.

Mai anh đi nhớ bé vô cùng.

Nhớ dáng học trò em đến lớp.

Nhớ môi hồng tóc xoã ngang lưng.

Thảo nghiêng mặt nhìn Ngữ :

- Anh ngâm thơ ở đâu vậy ?

- Ở trong đầu anh.

Ngũ nói . Thảo bấu môi :

- Thơ ở trong đầu anh thì dở lắm.
- Anh có bắt thao khen hay đâu.

Thảo ngồi sát lại gần Ngũ . Vòng tay chàng gần như choàng thẳng lên vai Thảo.

Thảo nói :

- Đọc hết bài cho em nghe đi.

Ngũ lắc đầu :

- Dở lắm nghe làm gì.

Thảo lườm Ngũ :

- Làm phác ghê, người ta mới nói tí đã giận.

Ngũ cười :

- Giận hồi nào.
- Không giận mà không chịu đọc.

- Tại Thảo chê dở mà đọc làm gì.

- Thì hay ghê.

Thảo nói dối . Ngử đập nhẹ lên vai nàng.

- Có phải thơ anh làm đâu mà tò mò dữ vậy . Thơ thiên hạ mà.

Thảo chớp mắt :

- Thơ thiên hạ mà anh chịu khó đọc chịu khó thuộc thì cũng ghê gớm lắm.

Ngử cười cười :

- Chả có gì ghê gớm cả . Tại hôm qua ngồi một mình trong phòng nhới mái tóc xoã ngang lưng của Thao bèn học thuộc bài thơ này luôn.

Thảo ngồi xích xa Ngử một chút, không nói . Ngử nhì Thảo lặng lẽ, chàng hỏi :

- Có muốn anh đọc hết bài thơ cho nghe không ?

Thảo gật đầu . Ngử ngồi bắt chéo hai chân, tựa đầu lên ghế . Thảo nhìn Ngử nheo mắt :

- Bắt đầu đi . Anh phải ngâm cho thật hay, Thảo mới chịu.

Ngủ không nhìn Thảo, chàng ngâm :

Mai anh đi rồi bé có buồn không

Mai anh đi nhớ bé vô cùng.

Nhớ mắt buổi chiều nghiêng bóng xế.

Nhớ môi cười áo trắng rung rung.

Mai anh đi đường xa xa lắm.

Đời con trai như vó ngựa hồng.

Tuổi bé bình yên như cơn nắng.

Tuổi anh buồn như lá mùa đông.

Mai anh đi bé buồn hay vui

Xác lá nào rơi xuống ngậm ngùi.

Thành phố sáng mai thành kỷ niệm

Anh đi rồi chắc nhớ không nguôi

Mai anh đi lòng không dám hẹn

Bởi xa rồi kỷ niệm cũng bay

Như giọt nắng phai nhòa trên tóc

Như buổi chiều đổ xuống ngàn cây

Mai anh đi rồi bé có buồn không.

Mai anh đi nhớ bé vô cùng.

Nhớ dáng học trò em đến lớp.

Nhớ môi hồng tóc xoã ngang lưng.

(thơ Lưu Trần Nguyễn)

Thảo chớp mắt liên hồi . Nàng nhìn Ngữ và bắt gặp anh mắt chàng,
má Thảo ửng đỏ.

- Thảo thấy sao ?

- Hay lắm.

- Hết chê dở rồi à.

Thảo nhìn Ngữ đăm đăm . Nàng chợt hỏi :

- Mai anh đi đâu vậy ?

Ngữ ngơ ngác :

- Đi đâu ?

Thảo cười :

- Đi đâu mà làm bài thơ buồn day dứt.

Ngũ chùn vai :

- Đã bảo thơ thiên hạ chứ đâu phải thơ của anh.
- Thơ thiên hạ mà thuộc.

Ngũ cười :

- Nhỏ này thật kỳ . Thơ thiên hạ anh thuộc thì có sao đâu.

Thảo nhún Vai :

- Thấy thật lạ Anh làm gì có thì giờ đọc thơ thiên hạ . Suốt ngày chỉ chúm mũi vào quyển sách.

Ngũ nói :

- Đã suốt ngày chúm mũi vào quyển sách thì làm gì `có thời giờ làm thơ nữa.

Thảo lườm Ngũ :

Ờ ! Biết đâu đấy . người ta cứ giả vờ cầm cúi vào sách vở để mọi người tưởng là học chứ có ai ngờ người ta làm thơ.

Ngũ đứng dậy, chàng nắm tay Thảo đến đứng bên cửa sổ nhìn ra vườn . Buổi chiều xuống thật thấp . Một cơn gió thổi nhẹ làm tung

bay mái tóc mới gội của Thảo . Ngỡ người thấy mùi xà phòng Dial từ tóc nàng phảng phất trong gió . Chàng nghe ngây ngất trong tình cảm êm đềm . Một tình cảm thật gần gũi thân thiết . Thảo đứng sát bên Ngỡ nhưng nàng không dựa vào người chàng.

Thảo nói :

- Chép cho Thảo bài thơ đó Ngỡ nhé.

Ngỡ cứ nhìn trong mắt thảo - Thảo thật đẹp, thật tình tứ . Chàng hỏi Thảo

- Thảo thích bài thơ đó à.

- Ừ !

- Để anh chép cho Thảo . Nhưng không phải anh là tác giả đâu nhé.

Thảo cười, ánh mắt long lanh :

- Chép luôn tên tác giả cho Thảo

- Để làm gì thế.

- Thơ thì phải có tác giả chứ.

Ngỡ nheo mắt :

- Có cần xin chữ ký luôn không.

Thảo gật đầu :

- Cần lắm . Anh quen thân với tác giả gả :

Ngũ cười tủm tỉm :

Ừ thân lắm.

Thảo chống tay lên cửa sổ, nàng dõi mắt nhìn thật xa, phía cuối vườn, những chú chim sâu rít rít rủ nhau về tổ . Buổi tối đã xuống rồi ! Ở thành phố nhỏ nhoi này thì buổi tối quá lặng lẽ, quá âm thầm như tình yêu dấu kính trong tâm hồn những cô gái đến tuổi dậy thì.

Ngũ rủ Thảo :

- Mình ra ngoài đi lang thang một lát không Thảo

Thảo lắc đầu `:

- Chán lắm

- Đứng đây buồn chết người.

Anh thì lúc nào cũng rên buồn, chả lúc nào nghe anh nói vui.

Thảo nói . Ngử cười nhẹ :

- Thảo cũng thế . Chả phải Thảo vẫn than với anh ở hoài một nơi buồn quá đó sạo . Thảo cũng đang thêm một thay đổi mà.

- Thảo cắn môi nhè nhẹ . Thảo đang thêm một thay đổi thật . Ở hoài một nơi chán quá, lẳng lẽ quá . Cái gì đối với Thảo cũng bình thường; cũng êm ả như mái tóc xoã ngang lưng của nàng . Mái tóc Ngử thường khen là óng mượt dễ thương.

Thảo kéo một sợi tóc cắn nhẹ giữa hai hàm răng, sợi tóc mềm làm tê đầu lưỡi Thảo . Nàng nhìn Ngử để thấy mình thật êm đềm trong ánh mắt của tên con trai . Có phải Ngử đã yêu Thảo không ? Các bạn nàng vẫn trêu nàng và Ngử :

- Ngử si Thảo quá . Chiều nào cũng lên trường đón Thảo về.

- Ngử yêu Thảo rồi . Yêu hơn sách vở nữa đấy.

Thảo chỉ cười, còn Ngử thì lẳng lẽ . Hình như là cả hai đều chấp nhận những trêu đùa của bạn bè bên Ngử.

Không chối cãi Thảo thấy bình yên bên Ngử . Không đòi hỏi, Thảo muốn yêu chàng, muốn có một người yêu để nhớ để thương, để mong ngóng đợi chờ như các bạn Thảo . Mà, sao kỳ kỳ, Thảo thấy tình yêu của nàng cũng bằng lặng như mặt nước . Cũng lẳng lẽ như

thành phố nhỏ nhoi này . Phải có một cái gì thay đổi . Thảo vẫn nghĩ thế . Phải có một cái gì thay đổi để tâm hồn Thảo thay đổi theo . Bình lặng quá cũng buồn.

Ngũ đặt tay lên vai Thảo :

- Không đi dạo với anh thật hả.

Thảo cười nhẹ :

- Thật.

- Ở nhà làm gì ?

- Ở nhà... buồn.

- Anh về vậy.

Ngũ nói và chàng quay đi, chàng huýt sáo nhỏ nhỏ bản nhạc ngoại quốc . Thảo nhìn bóng Ngũ nghiêng nghiêng dưới đường, nàng không thấy luyến tiếc nhưng hơi buồn một tí . Cột lại mái tóc bằng một sợi thun, Thảo vẫn đứng lặng ở cửa sổ, bóng Ngũ mất hút ở cuối đường . Thảo chợt nghe bâng khuâng một thoáng.

- Ngũ về rồi hả Thảo ?

Tiếng Trâm gần sát bên vai Thảo . Thảo xoay người lại . Trâm đã

đứng sát người Thảo . Hai chị em cao bằng nhau, tóc Trâm ngắn sát gáy ngó ngáo như con trai . Trâm mặc quần ống rộng với áo ôm sát thân hình.

Thảo nhìn Trâm :

- Sao chị biết Ngữ đến ?

Trâm khoác vai Thảo cười :

- Tao mới gặp Ngữ ở đầu ngõ, hấn vừa đi vù lảo bảm như thằng điên.

Thảo nói :

- Ngừ vừa rủ em đi dạo.

- Mà không đi ?

- Không đi mới còn ở đây chứ ?

- Trâm chép miệng than :

- Buồn quá Thảo ạ.

- Thảo nheo mắt ngó Trâm :

- Đi chơi với bồ về sớm thấy mồ còn than buồn.

Trâm kéo tay Thảo lại salon ngồi :

- Mày có vẽ thành thời lăm đó Thảo.

Thảo hỏi :

- Sao chị biết em thành thời ?

- Thảo có yêu Ngữ không ?

Thảo nhún vai :

- Không biết nữa.

- Hình như Ngữ nó yêu Thảo nhỉ.

- Chắc vậy.

Trâm lườm Thảo :

- Nhỏ này bè phê quá . Tình yêu mà mày làm như chuyện đùa.

Thảo cười, nàng dựa đầu lên vai Trâm, nghịch ngợm đuôi tóc cngấn của chị :

- Tại Ngừ lè phè chứ đâu phải tại em.

- Sao lại tại Ngừ ?

- Ngừ chưa nói yêu em bao giờ cả.

Trâm gật gù :

- Trước sau gì rồi nói cũng nói . Chỉ cần nhìn cách lui tới của anh chàng là tao biết chắc cá đã cắn câu rồi.

Thảo ngồi thẳng dậy, nàng bấu môi nhìn Trâm :

- Em có câu bao giờ đâu mà chờ cá cắn.

Trâm cười rung đôi vai thon :

- Mà thu hút Ngừ . Nó mê mà như điều đồ.

Thảo lắc nhẹ mái tóc :

- Bỏ chuyện Ngừ đi . Nói chuyện chị nghe chơi.

Trâm chớp mắt . Nàng rút hai chân lên ghế, tu8.a cầm lên đầu gối nói :

- Chuyện tao đang đi đến đoạn kết buồn.

- Sao kỳ vậy ? Một trong hai người hết yêu nhau rồi à.

Trâm lắc đầu :

- Anh Tuấn sắp bỏ thành phố đi xa.

Thảo tròn mắt :

- Bỏ Thành phố.

- Ừ !

- Có chuyện gì vậy ?

Trâm nhún vai :

- Anh ấy muốn phản đối gia đình.

Thảo nhìn chị dăm dăm :

- Họ không chấp nhận cho chị với anh Tuấn yêu nhau.

Trâm lắc đầu :

- Không.

- Họ cố chấp quá.

Trâm chớp mắt :

- Họ có thành kiến thì đúng hơn . Họ không ưa con gái Bắc . Anh Tuấn đã tranh đấu hết sức để lấy tao mà gia đình anh ấy không cho.

Trâm cắn nhẹ đầu ngón tay :

- Rồi anh ấy đầu hàng à ?

- Tuấn rủ tao đi trốn.

- Đi Trốn ?

- Ừ !

- Chị nghĩ sao ?

- Chưa nghĩ gì cả.

Thảo ngồi sát và Trâm, ôm vai chị nhỏ nhẹ :

- Đừng nghe anh Tuấn dụ dỗ nữa Trâm ạ.

Trâm hỏi Thảo :

- Thảo ghét anh Tuấn rồi à ?

Thảo gật đầu :

- Yêu Trâm anh ấy phải tranh đấu với gia đình, cưới hỏi Trâm đang hoàng chứ.

Trâm nhún vai chán nản :

- Tranh đấu đến bao giờ nữa hả Thảo . Ba má anh ấy đã hứa hôn con gái bà Đốc Phủ bên Gia Hòai rồi :

Thảo kêu lên :

- Thời buổi này còn cái vụ hứa hôn đó nữa sao.

Trâm gật đầu :

- Vẫn còn chứ . Họ dòng dõi vua chúa mà.

- Dòng dõi của vua thì ăn cái giải gì . Anh ấy là Vĩnh Tuấn, hay Lê Tuấn, Trần Tuấn, hay gì gì đi nữa em thấy cũng như nhau . Bộ cứ có họ với vua là cứ phải sống như vua ấy hả . Vua của ngày xưa ngày xưa chứ vua đâu của bây giờ mà mơ với mộng.

Trâm bật cười, nàng day day mát tóc dài của Thảo, nói :

- Phải chi mày tới trước mặt ba, má anh Tuấn mày nói dùm tao thì hay biết mấy.

Thảo mỉm cười :

- Sợ chị không dám cho em tới đó chứ.

Trâm nháy mắt :

- Sợ anh Tuấn buồn tội nghiệp.

Thảo hỏi :

- Chị yêu anh Tuấn quá nhỉ ?

Trâm gật đầu :

- Ừ ! Yêu ghê lắm.

Thảo chép miệng :

- Điều này em phải mách me canh chừng chị mới được.

Trâm đứng dậy, nàng hất mặt hỏi Thảo :

- Canh chừng gì tao.

- Sợ chị bỏ nhà theo anh Tuấn.

Trâm bấu môi :

Tao đâu còn con nít mà canh chừng.

Thảo hỏi dò Trâm :

- Nhưng chị không đi theo anh Tuấn chứ.

Trâm nhún vai :

- Tao phá cái đám cưới của Vĩnh Tuấn với con gái bà Đốc Phủ cho tan hoang . Họ đã chê con gái Bắc chua ngoa đánh đá, con gái Bắc ngỗ ngược, tao cho họ chê luôn.

Thảo gật đầu :

- Chị muốn phá phách gì cũng được, nhưng đừng bỏ nhà theo cái anh chàng dòng dõi quan gia ấy là được rồi . Chị phải chứng tỏ cho họ thấy con gái Bắc ngỗ ngược một tí, nhưng không hư bao giờ.

Trâm bật cười, nàng quệt tay lên má Thảo :

- Mà cứ như... bà già tao không bằng.

Thảo cười, nàng vươn vai đứng dậy Bỏ mặt Trâm ngồi một mình ở, ghế, Thảo nhẹ nhẹ ra vườn . Buổi tối không nhìn rõ những cánh hoa khế màu tím rơi rụng . Nàng chỉ thấy lờ mờ những cánh hoa hồng đông đưa trong gió . Thảo ngồi xổm xuống bên cạnh một khóm hoa, nàng ngửi thấy hương thơm ngai ngái của hoa hồng . Thảo nghe rung động nhẹ nhẹ . Nàng vuốt ve nụ hồng trong tay và thì thầm như với người tình :

- Mùa hè ở thành phố này bình thản quá Hồng nhỉ.

Cơn gió nhẹ vừa thổi tới, bông hồng nghiêng nghiêng trong tay Thảo, nàng nhẹ đứng dậy nghe sự vắng lặng bao trùm . Trong nhà, tiếng đàn của Trâm vang vọng một bản nhạc buồn day dứt nhớ nhung . Thảo nghĩ đến Ngữ và nang` tiếc đã không giữ Ngữ ở lại để đi dạo với chàng trong vườn . Thảo đi lần ra chiếc xích đu kê bên cây kè ngọt . Nàng ngồi đông đưa đôi chân nhìn lên những chùm khế nặng trĩu nhờ ánh sáng từ phòng Trâm hắt ra, những trái khế thật quyến rũ làm nước miếng Thảo ứa ra khỏi chân răng . Thảo muốn gọi Trâm xuống, hai chị em bắt ghế lên hái khế về phòng ăn, nhưng Thảo chợt nghĩ Trâm đang buồn -- Trâm mà buồn thì không có cách nào dụ được chị ra khỏi phòng, không cách nào giựt chị xa được cây đàn Guitare của Tuấn mua tặng chị, trong dịp sinh nhật thứ hai mươi của Trâm . Thảo đành thở dài, nàng ngược mắt nhìn chùm khế một cách ám ức . Giá có Ngữ . Thảo chớp mắt, nàng vừa đông đưa đôi chân vừa nghĩ tới chàng " bao giờ thì anh tỏ tình với em ". Thảo mỉm cười, má nàng nóng lên trong đêm tối.

Tiếng Trâm gọi Thảo từ dưới vọng lên chát chúa :

- Thảo ơi, Thảo, Thảo.

Thảo mơ tung cánh cửa sổ . Trâm đang ngồi vắt vẻo trên cây ổi . Một tay vịn chặt nhánh cây, một tay cầm trái ổi đang ăn dở, cười với Thảo . Thảo thò đầu ra cửa sổ la lên :

- Chị làm như cháy nhà đến nơi không bằng, có chuyện gì vậy ?

Trâm chỉ ra cổng, nói :

- Ngủ đến đó.

Thảo nheo mắt :

- Em lại tưởng anh Tuấn đến chứ.

Thấy cho em trái ổi đi.

Trâm thò tay vào túi lấy ra một trái ổi to, ném về phòng cho Thảo, trái ổi rơi xuống vườn . Thảo nói :

- Để em chạy xuống lấy.

Thảo đóng cửa sổ lại, nằng xỏ chân vào đôi dép da mớ cửa chạy

xuống vườn . Nàng đứng độ với Ngử ngay bậc thềm :

- Thảo chạy đi đâu vậy ?

Ngử hỏi . Thảo nhìn ra vườn :

- Ra ăn ổi với chị Trâm.

Ngử sánh vai Thảo ra vườn . Trâm đã xuống, nàng đang ngồi trong xích đu, hai bên túi áo chật ních những quả ổi màu mỡ . Thấy Ngử với Thảo ra Trâm nheo mắt.

- A ! Cô cậu đẹp đôi lắm.

Ngử cười trong lúc má Thảo ửng hồng.

Trâm vẫn trêu :

- Trông Thảo như cô dâu bé bỏng ấy . Còn Ngử thì giống chàng rể quá . Diên ghét đi.

Thảo liếc nhìn Ngử, nàng thấy Ngử diện thật . Quần tây đậm màu với chemise trắng thật trắng . Ngử thắt cravate cùng màu với quần nữa . Thảo ngạc nhiên hỏi Ngử :

- Anh đến thăm Thảo hay đi đâu vậy ?

Ngũ cười cười :

- Đến thăm Thảo rồi đi chơi.

Thảo hất nhẹ mái tóc, nàng ngồi xuống bên cạnh Trâm . Ngũ đứng dựa gốc ổi nhìn hai cô gái . Chàng nói :

- Anh vừa chép xong bài thơ cho Thảo.

Thảo hỏi :

- Đây, đưa Thảo xem.

Ngũ tìm trong túi áo tờ giấy màu xanh gấp tư, đưa cho Thảo :

- Đây.

- Có tên tác giả không ?

- Không.

Thảo xị mặt . Nàng đưa trả Ngũ bài thơ :

- Thảo không lấy nữa . Thơ mà không có tên tác giả Thảo Không thích.

Ngũ cười cười . Trâm giật bài thơ trong tay Thảo nói :

- Thơ gì đưa tao đọc thử.

Thảo không phán đối . Trâm lặng lẽ đọc hết bài thơ, mắt nàng sụp buồn . Trái lại cho Thảo, Trâm hỏi Ngữ :

- Thơ Ngữ làm đầy hủ.

Ngữ cười lắc đầu:

- Ngữ chép của một người bạn.

- con trai Huế thường yêu mái tóc dài hơn mái tóc ngắn Ngữ nhỉ ?

Trâm nói : Ngữ nhún vai :

- Đâu có nhất định như thế.

- Riêng Ngữ ?

- Ngữ không phải con trai Huế.

Thảo cười cười :

- Ngữ lai mỗi miền một tí mà.

Ngữ gật đầu:

- Ông cụ Ngũ Bắc Kỳ, mẹ Ngũ người Nha Trang . Ngũ sống ở Huế từ nhỏ.

Trâm gật gù:

- Chị em tụi này cũng thế . Yêu Huế như yêu quê hương thứ hai vậy.

Ngũ nhìn Thảo, nháy mắt:

- Nhưng Thảo lại thích thay đổi . Thảo nói ở hoài 1 nơi buồn nẫu ruột.

Trâm nhún vai:

- Thảo còn con nít, nó thèm thay đổi cũng phải.

Thảo bĩu môi:

- Trâm cũng thế, Ngũ cũng thế . Đâu phải riêng Thảo con nít mới thèm được thay đổi . Thảo biết mọi người cũng nghĩ như Thảo mà không ai chịu nói ra thôi . Thảo thì nghĩ sao nói vậy, chẳng cần gì phải giấu giếm.

Trâm không phản đối câu cự nự của Thảo, nàng nhìn lên ngọn khế, những chú chim non đang riu rít chuyển cành . Buổi sáng thật mát mẻ . Nàng không muốn phải suy nghĩ gì trong buổi sáng đẹp trời này . Thảo thấy Trâm im lặng, nàng đưa mắt nháy Ngũ . Ngũ rủ Thảo:

- Thay quần áo đi công chuyện với anh Thảo.

Thảo trợn mắt:

- Đi công chuyện mà kéo Thảo theo làm gì.

Ngữ cười:

- Đi 1 mình buồn chết người.

- Đi công chuyện ở đâu ?

- Đi lên phi trường đón 1 người thân của anh.

Thảo reo lên:

- A! Ông "bô" về hả.

Ngữ lắc đầu:

- Không phải.

Thảo thắc mắc:

- Thế ai ?

Ngũ nói:

- Anh sẽ giới thiệu Thảo sau . Bây giờ đi với anh không ?

Thảo nhìn Trâm, hỏi chị:

- Có nên đi với Ngũ không Trâm ?

Trâm gật đầu:

- Đi với Ngũ xem, biết đâu Thảo lại tìm được 1 thay đổi bất ngờ nào đó.

Thảo bảo Ngũ:

- Ở đây chơi với chị Trâm chờ Thảo nhé . Thảo vào thay đồ rồi xin mẹ để đi chơi với anh.

Thảo nhí nhảnh bỏ Ngũ đứng với Trâm ở vườn, nàng chạy bay vào nhà . 1 lát Thảo trở ra với nụ cười tươi tắn trên môi:

- Mẹ cho đi rồi.

Ngũ nheo mắt ngắm Thảo, nàng mặc 1 áo thun bó sát thân hình với jupe đồ rực rỡ . Ngũ chột khen:

- Thảo xinh ghê.

Thảo lắc nhẹ mái tóc:

- Cứ khen làm Thảo... đi.

Ngữ cười:

- Thảo "xấu hổ" trông còn xinh hơn nữa.

Trâm nhìn 2 người, cười:

- Ngữ nói tiếng Bắc "được" lắm . Mà tán gái cũng "suya" nữa.

Thảo nắm tay Ngữ nói với Trâm:

- Trâm đừng khen, anh ấy tưởng bỏ cứ biểu diễn tán gái hoài có ngày ăn gót guốc.

Trâm cười nhẹ . Nàng nhìn 2 người sánh vai nhau, Trâm nghĩ "chỉ cần Ngữ không phải dòng dõi vua chúa ngày xưa là tình yêu của Thảo sẽ êm xuôi nhất rồi... "

Người đàn ông mặc 1 chiếc áo màu xám và quần tây màu xanh đang đứng trước mặt Thảo là anh họ của Ngữ . Lúc giới thiệu Thảo với ông anh . Ngữ nói:

- Đây là anh Đàm, anh họ của anh nhưng anh thương như anh ruột .

2 anh em thân nhau lắm.

Và Ngữ nói với anh Đàm về Thảo:

- Cô bạn Bắc Kỳ của em.

Thảo thấy Đàm cười thật rộn ràng, anh vỗ lên vai Thảo thân mật:

- Thảo dễ thương lắm . Dễ thương y như Ngữ vẫn tả Thảo trong thư gửi cho anh.

Thảo nói lí nhí những câu không nghĩa, trong lúc Đàm vui vẻ nói cười ồn ào . Đàm hỏi Ngữ về thành phố:

- Mùa hè ở thành phố này vui chứ hử Ngữ ?

- Thuận An đẹp không Ngữ ?

- Núi Ngự Bình còn bánh bèo ngon tuyệt không ?

- Chúng mình sẽ đi khắp thành phố Huế này nhé ?

Và hỏi Thảo:

- Thảo nghỉ hè rồi nhĩ ? Thảo biết bơi không ? Thảo có thường đi picnic với bạn không ? Thảo có thích đi ăn kem không ?

Đàm hỏi Thảo không kịp trả lời . Nàng thấy mình mất bình tĩnh trước người đàn ông lạ . Nàng lặng lẽ đi bên cạnh Ngữ . Cả 3 cùng ra xe để về thành phố . Thảo ngồi giữ Đàm và Ngữ ngồi bên cạnh Thảo trong taxi . Thảo cố tránh ánh mắt nhìn của Đàm, nhưng lần nào cũng thế, nàng ngượng ngùng khi thấy mình nhìn trộm người đàn ông . Đàm hút thuốc, chàng hỏi Thảo:

- Thảo không khó chịu vì mùi thuốc chứ ?

Thảo lắc đầu:

- Thừa không.

- Trông Thảo giống con gái Huế quá nhỉ ?

Ngữ trả lời hộ Thảo:

- Tại Thảo sống ở đây từ bé đó anh.

- Thảo có mái tóc đẹp quá.

Đàm khen . Thảo lúng túng vuốt gọn lại những sợi tóc bay lòa xòa trong gió, mỉm cười băng quơ.

Đàm hỏi Ngữ khi xe đã về đến thành phố:

- Chiều nay Ngữ mời Thảo đi chơi với anh em mình nhé ?

Ngũ nhìn Thảo, chàng không thấy Thảo có phản ứng gì trong câu nói của Đàm . Ngũ hỏi:

- Thảo thấy sao, anh Đàm mời chúng mình đi chơi đấy . Thảo nhận lời không ?

Thảo chớp mắt, nàng muốn từ chối mà không nói thành lời được . Nụ cười của Đàm đã khiến Thảo do dự, băn khoăn . Ở cái thành phố nhỏ này Thảo vẫn chưa dứt khoát nổi với chính những ưu tư lo nghĩ của mình . 1 nửa Thảo muốn thay đổi, muốn phớt tỉnh mọi người để làm 1 chuyện gì đó cho vỡ tung thành phố, 1 nửa Thảo muốn sống êm đềm . Hay thu mình thật nhỏ trong ánh mắt mọi người, cho thành phố dung dưỡng Thảo, cho Thảo bình yên lựa chọn 1 người tình . 1 người tình Thảo yêu và yêu Thảo - 1 người đàn ông không bị lệ thuộc gia đình, không phân chia giai cấp và thành kiến như anh Tuấn yêu chị Trâm.

Ngũ không dám giục Thảo khi thấy nàng im lặng . Nhưng Đàm thì lại tưởng lầm Thảo ưng chịu . Anh nói:

- Thảo nhận lời rồi đó, chiều nay anh với Ngũ đến đón Thảo đi chơi.

Thảo nhìn Ngũ, khuôn mặt chàng tươi lên . Thảo nói vội như sợ mình đổi ý:

- Thảo không đi được . Chiều nay Thảo phải ở nhà cho chị Trâm đi

phố.

Ngũ nhìn Thảo nháy mắt:

- Chị Trâm đi phố với anh Tuấn hả ?

Thảo cười:

- Có lẽ vậy.

Đàm hỏi Thảo:

- Chị Trâm là chị của Thảo hở ?

- Dạ.

- Chiều nay Thảo phải ở nhà ?

- Dạ.

- Tiếc nhỉ ?

- Dạ.

Ngũ bật cười:

- Hôm nay Thảo ngoan ghê . Cái gì cũng dạ hết.

Thảo cắn nhẹ đôi môi để che dấu sự ngượng ngùng của nàng vì câu nói của Ngữ . Thảo liếc nhìn Đàm, chàng thật thản nhiên ánh mắt nhìn ra đường . Đàm có vẻ thích thú với những mới lạ chàng nhìn thấy . Thành phố Huế đang hiện ra trong mắt chàng, ấm cúng và thân mật sao đó . Đàm chợt nhìn sang Thảo chăm chú . Thảo rùng mình, nàng không dám thở mạnh khi biết Đàm đang nhìn nàng.

Đàm hỏi:

- Thảo có nhiều bạn lắm nhỉ ?

Thảo gật nhẹ . Đàm cười vui:

- Hôm nào nhờ Thảo giới thiệu với anh 1 cô bạn gái người Huế . Con gái Huế dễ thương lắm phải không Thảo.

Thảo chớp mắt, nàng nói:

- Con gái Huế ngoan lắm . Nếu anh thích hôm nào Thảo giới thiệu Anh Thư cho anh.

Ngữ hỏi Thảo:

- Phải Anh Thư ở bên kia đập đá không ?

Thảo gật đầu nhìn Ngữ:

- Anh Thư anh cũng biết nữa mà . Xinh lắm phải không ?

Ngũ nheo mắt:

- Chắc xinh thật.

Thảo lườm Ngũ:

- Cái gì mà chắc . Xinh thì nói xinh chứ chắc sao được.

Ngũ cười:

- Tại anh không nhìn kỹ cô ấy . Với lại nàng hơi điệu.

Thảo nói:

- Con gái Huế phải thế . Điệu 1 tí đâu có sao.

Ngũ nhìn Thảo:

- Thảo có điệu 1 tí không ?

Thảo hất mặt:

- Thảo đâu phải là con gái Huế.

- Thảo leo núi Ngự Bình, Thảo uống nước sông Hương, ở đất Huế, Thảo là con gái Huế.

- Nói như thật.

Thảo la Ngữ . Ngữ cười không cãi Thảo . Thảo bảo Ngữ:

- Anh thả Thảo xuống đầu phố Thảo đi xích lô đến nhà người bạn đã.

Ngữ nói:

- Để anh đưa Thảo về.

Thảo lắc đầu:

- Thảo còn đến nhà cô bạn chưa về đâu . Cho Thảo xuống phố đi.

Ngữ biết tính Thảo, chàng nói với Đàm:

- Để Thảo xuống phố anh Đàm ạ.

Đàm gật đầu:

- Ngữ gọi xích lô cho Thảo đến nhà cô bạn đi.

Ngữ bảo xe dừng, chàng mở cửa cho Thảo xuống . Thảo nghiêng mái tóc chào Đàm . Đàm cười, ánh mắt thật trong . Bỗng dưng Thảo

nghe như nôm nao điều gì đó không thành nghĩa...

Đám xuất hiện trong thành phố đã gây nhiều chú ý cho những người con gái . Lúc đầu Thảo không để ý đến những lời thì thầm của các bạn . Nhưng sáng nay Hà đến chơi . Nó hỏi Thảo:

- Hôm nay Thảo có vẻ rảnh rang nhỉ ?

Thảo ngạc nhiên:

- Mùa hè là mùa nghỉ ngơi, không rảnh rang sao được.

- Mọi lần tao đến chơi mi có vẻ không thích.

Hà nói đùa . Thảo kéo Hà lên phòng nàng, nàng đem khoe mấy bức hình Ngữ với Đám chụp cho nàng ở chùa Linh Mục . Hà khen:

- Hình mi chụp đẹp quá.

Thảo nói:

- Ngữ chụp cho ta đó.

Hà nhìn Thảo tò mò:

- Hồi này mi đi chơi với Ngữ hơi nhiều há, tụi Loan, Bình gặp mi hoài.

Thảo cười:

- Tại Ngữ có ông anh tại Sài Gòn ra đây trong dịp hè nên Ngữ rủ tao đi chơi chung cho vui . Thật tình, ta cũng chả thích mấy.

Hà chợt hỏi:

- Người đàn ông ấy là anh Ngữ hả.

- Ừ!

- Không giống Ngữ mấy, hẳn nói tiếng Bắc mà, Ngữ nói tiếng Trung.

Thảo nhìn sững Hà:

- Sao mi biết anh Đàm nói tiếng Bắc ?

- Tụi nó nói.

- Tụi nào vậy ?

Hà mỉm cười:

- Anh Thư ấy . Anh Thư nói nó đi chơi với mi và anh em Ngữ 1 lần . Đàm nói chuyện làm hẳn chơi với . Con trai Bắc tán gái ngọt như đường phèn.

Thảo chớp mắt, nàng tưởng tượng đến nụ cười của Đàm . Không cần phải tán, Đàm chỉ cần biểu diễn đôi mắt nhìn nửa sỗ sàng, nửa âu yếm là đủ làm con gái run rẩy rồi . Thảo đã nhiều lần... run rẩy vì cái nhìn của chàng . Chị Trâm nhận xét Đàm bằng lối nói ngổ ngáo:

- Hấn đáng mê lắm . Tiếc là Trâm đã có Vĩnh Tuấn nếu không cũng dám mê hấn lắm à.

Thảo mừng thầm vì câu nói của Trâm . Cũng may là Trâm có Vĩnh Tuấn thật, nếu không... biết đâu... họ chẳng yêu nhau . Thảo thấy lo lắng trong ý nghĩ - Họ mà yêu nhau chắc Thảo buồn ghê lắm . Buồn đến khô héo cả người mất thôi.

Hà nhìn Thảo soi mói:

- Có thật không Thảo . Hấn tán gái giỏi lắm hờ ?

Thảo lắc đầu:

- Tao không biết.

- Mi đi chơi với hấn hoài.

- Tao không thấy anh ấy tán gái.

- Tại có mi bên cạnh chứ sao.

Thảo nhún vai:

- Có tao thì có, ăn thua gì đến chuyện anh ấy tán gái hay không chứ.

Hà nháy mắt:

- Mi bị hấn "hợp hồn" mất rồi.

Thảo trợn mắt nhìn Hà:

- Đừng nói tầm bậy bở tèo.

- Anh Thư nói mi có vẻ mê mê hấn.

- Tao chẳng mê ai cả.

Thảo cãi Hà yếu ớt . Hà cười:

- Thành phố này bắt đầu xôn xao vì hấn rồi đó, tao nghe mấy cô gái thăm thì về hấn, họ nói cả mi nữa.

Thảo hỏi:

- Họ nói chi tao.

- Mi không biết giữ tai tiếng, con gái mà đi chơi với đàn ông khắp nơi, đứa nào nghe cũng kêu mi lãng mạn.

Thảo cười:

- Tao đi chơi rất đàng hoàng, không việc gì phải sợ hãi thiên hạ cả.

Hà trầm giọng:

- Nhưng thành phố này nhỏ lắm Thảo à . Cái gì họ cũng để ý dòm ngó được hết . Họ dè pha mình, họ kiểm soát mình chặt chẽ như kiểm soát nàng dâu ấy.

Thảo nói:

- Như thế chúng mình là những nàng dâu thật sao.

Hà gật đầu:

- Có lẽ vậy.

- Tao không muốn làm nàng dâu của Huế.

- Mi muốn thay đổi ?

- Ừ!

- Mi đã thay đổi được rồi đó.

Thảo tròn mắt:

- Thay đổi gì đâu.

Hà so vai:

- Mi vẫn tiếp tục đi dung dăng với anh em Ngừ trong cái thành phố khó tính này là mi đã thay đổi được nếp sống rụt rè của bọn con gái.

Thảo vuốt nhẹ mái tóc, chớp mắt nhìn khuôn mặt duyên dáng của Hà . Thảo nói:

- Có lẽ tao muốn cách mạng nếp sống củ rít của thành phố . Đây Hà, mày có biết anh Đàm nói sao không ?

Hà lắc đầu:

- Nói sao ?

- Anh ấy bảo con gái Huế nhìn xa cô nào cũng duyên dáng dễ thương, cũng đa tình quyến rũ nhưng nhìn gần thì hơi... nhạt nhẽo.

Hà đỏ mặt, nàng thấy khó chịu 1 chút . Thảo vuốt ve Hà:

- Anh ấy bảo cái đặc tính đáng yêu nhất của con gái Huế là ai nói chi cũng dạ, bằng lòng cũng dạ, không bằng lòng cũng dạ, gọi dạ, bảo dạ . Con gái hiền dịu như thế thì không bao giờ cãi chồng.

Hà mỉm cười:

- Con gái Huế thâm trầm như trái ổi hiềm ầy . Đừng tưởng dễ bảo, dễ gọi đâu mà làm.

Thảo nhún vai:

- Như thế mới hay . Anh Đàm còn nói con gái Nam cởi mở ồn ào, tâm hồn phóng khoáng rộng rãi . Con gái Bắc đánh đá ngổ ngáo nữa.

Hà bĩu môi:

- Hấn "chê" hết như thế rồi hấn định cưới con gái miền nào làm vợ, mi ?

Thảo cười xôn xao ánh mắt:

- Ủ! Tao cũng không biết nữa, anh ấy có vẻ chịu Anh Thư rồi . (51)

MÃ Thảo 2 TRANG

lắm . Chẳng ai biết mình là ai, mình giàu cũng không biết, mình nghèo cũng chẳng ai chê . Mình sống tự do và phóng khoáng . Con gái đi dung dăng với bồ ngoài phố ôm eo nhau tình bơ . Con gái ăn mặc tự do hết mình . Mini ngắn đến thấy cả quần lót . Quần rộng ống

đến năm mươi sáu mươi, vừa đi vừa quét rác thành phố . Áo hở rốn, hở ngực đến mức tối đa . Sài Gòn có phòng trà, có nhảy nhót . Sài Gòn 8 giờ tối mới bắt đầu ra đường, 12 giờ đêm mới giới nghiêm . Sài Gòn không giống Huế nhỏ nhoi của nàng . Sài Gòn bắt đầu quyến rũ Thảo rồi đó.

Hà nói:

- Thôi ta về cho mi làm "cách mạng".

Thảo đưa Hà ra cổng . 2 cô gái đi bên cạnh nhau, áo dài trắng của Hà quấn quít ống chân Thảo . Hà chột nói:

- Tao khoái được sống như mi lắm Thảo.

Thảo vuốt lại vạt áo dài cho Hà, hỏi:

- Sao thế, mi cũng muốn làm cách mạng như tao nữa à.

- Ủ!

- Có ai cấm mi đâu ?

Hà chớp mắt:

- Gia đình tao, họ hàng tao . Quê hương tao . Tao không thay đổi gì được cả.

Thảo thở dài nhè nhẹ, Hà đón 1 chiếc xích lô rồi leo lên, Thảo nói với Hà:

- Tao bắt đầu nhớ trường, nhớ lớp rồi Hà ạ.

Hà gật đầu:

- Tao cũng thế . Mùa hè của tao lặng lẽ quá nên buồn.

Thảo đứng lặng nhìn theo chiếc xích lô chở Hà khuất bóng . Nàng trở về nhà . Giờ này Trâm vẫn chưa về, chẳng biết chị đi đâu từ sáng sớm . Chẳng lẽ đi chơi với anh Tuấn . Thảo nói thầm: ở cái thành phố nhỏ nhoi này có còn chỗ nào để Trâm hẹn hò với người yêu nữa đâu . 1 tuần có 7 bày, Trâm đi chơi với Tuấn hết 6 . Thảo vẫn nói:

- Anh Tuấn rớt kỳ này là lỗi tại chị.

Trâm cười:

- Tao rớt kỳ này thì lỗi tại ai.

Thảo nhăn mặt:

- Cũng tại chị nốt . Đi đâu mà đi dữ thế . Ngày nào cũng gặp nhau mà không chán à ?

Trâm nheo mắt:

- Ngày nào cũng gặp nhau mà vẫn nhớ nhau như điên, chứ chán cái nỗi gì.

Thảo nói:

- Anh Tuấn không khuyên chị học à.

Trâm cười:

- Học đến già chắc . Tuổi tao là tuổi lấy chồng, học không vô rồi.

Thảo bĩu môi:

- Vậy mà đòi xin mẹ học ở Sài Gòn.

Trâm nói:

- Chứ sao . Tao đang vận động.

- Vận động gì ?

- Xúi anh Tuấn vào Sài Gòn học chung.

- Năm nay anh ấy ra trường nghe bà.

Trâm nhún vai:

- Ra trường thì vô Sài Gòn làm việc.

Thảo hỏi:

- Chị không cho anh ấy cưới vợ.

- Không.

- Ích kỷ há ?

Trâm cười:

- Ngoài tao ra, đồ Tuấn cưới được ai.

Trâm có lối nói bướng bỉnh ngang ngược ấy . Không ai cãi nổi nàng .

Thảo hay bảo Trâm:

- Chị ăn nói du côn, kỳ cục như thế thảo nào gia đình anh Tuấn chê chị cũng phải.

Trâm cười, không phản đối, nàng nói thêm vào tai Thảo:

- Anh Tuấn mê tao như điên đồ, mê dút không ra nhờ cái tính du côn kỳ cục của tao đó.

Thảo nói:

- Em hiểu hết nỗi chị.

Trâm đùa:

- Mà có người yêu đi rồi sẽ hiểu tao ngay.

Thảo vào đến nhà, nàng còn nghĩ đến Trâm . Nàng thấy buồn cho tình yêu của chị, Trâm vẫn đùa cho quên đi nỗi buồn . Thảo biết Trâm khổ lắm . Thảo thường bắt gặp Trâm khóc thầm ngoài vườn hay trong phòng riêng 1 mình . Nhưng khi có Thảo, Trâm lại nói nói cười cười . Trâm pha trò hay nói ngang nói bướng cho Thảo cười theo . Hình như là Trâm đang muốn che dấu Thảo 1 điều gì đó mà Thảo không nhìn thấy.

Thảo đi nhẹ xuống bếp . Nàng thấy mẹ gọi đầu và chị Tám đang xào đồ ăn . Mùi thơm bay phả lên mũi Thảo . Nàng rón rén lại gần chị nhón 1 miếng khoai tây chiên cho lên miệng . Chị Tám la:

- Khéo không phỏng tay bây giờ à . Cô này lớn rồi mà chuyên môn ăn bốc ăn bái không sợ cậu Ngử cậu Ấy cười cho.

Thảo cầu vai chị Tám, hét:

- O! Chị này kỳ . Lúc nào cũng cậu Ngử, làm như cậu Ngử là bồ tôi không bằng.

- Ủa, cậu Ngữ không là bồ cô thì là gì ?

- Là bạn.

- Bạn mà thân ghê há.

- Bạn thân chứ sao.

Chị Tám nhìn Thảo cười ranh mãnh . Thảo thản nhiên ra ngồi cạnh mẹ . Mẹ nói:

- Thảo ra vườn hái cho mẹ trái chanh để mẹ gội đầu.

Thảo dạ, nàng chạy ra vườn 1 lát sau trở vào, mẹ đã cuộn tóc lên đầu . Thảo hỏi:

- Mẹ không gội chanh nữa à mẹ ?

Mẹ cười đổ thau nước cũ trong chậu, bảo nàng:

- Cắt đôi quả chanh ra vắt hộ mẹ đi.

Thảo ngoan ngoãn làm theo lời mẹ . Nàng gội đầu cho bà thật kỹ lưỡng . 2 mẹ con cười đùa với nhau . Mẹ nhắc đến Ngữ và hỏi Thảo:

- Con với Ngữ có yêu nhau không ?

Thảo nói:

- Đâu có mẹ, con xem Ngữ như anh con.
- Mẹ thì để ý thấy Ngữ nó yêu con lắm.
- Thương con như em gái ấy mẹ à.

Mẹ cười:

- Thôi đi, cô chỉ khéo dẫu tôi.

Thảo vừa dội nước lên đầu mẹ, vừa nói:

- Con còn nhỏ xíu mà mẹ cứ nghi oan cho con . Mẹ phải trông chừng chị Trâm ấy . Chị Trâm thương anh Tuấn quá con sợ chị ấy khổ.

Mẹ chớp mắt im lặng . Thảo lấy khăn lau khô tóc cho mẹ . Mẹ quấn cao mái tóc lên đầu . Thảo nói:

- Mẹ ngồi trước quạt cho tóc mau khô.

Mẹ nhìn lơ đãng ra cổng, hỏi Thảo:

- Trâm đi đâu mà giờ này chưa về Thảo nhỉ.

- Chắc chị ấy đến học bài nhà bạn.

Mẹ chép miệng:

- Tội nghiệp . Số chị Trâm con vất vả tình duyên lắm.

Thảo chớp mắt . Nàng nghe tiếng chân của ai ngoài vườn . Thảo nói với mẹ:

- Hình như chị Trâm đã về.

Rồi Thảo chạy lên nhà . Nàng không thấy Trâm, đi vòng ra sau vườn, Trâm vẫn còn mặc áo dài, nàng ngồi trong xích đu, miệng ngậm 1 cánh hoa hồng trắng . Thảo đứng yên nhìn chị, hình như mắt Trâm ướt, chắc lại khóc vì nhớ chàng . Thảo hỏi chị trống không:

- Về hồi nào vậy ?

Trâm cười cánh hoa hồng rơi khỏi miệng nàng:

- Vừa về xong.

Thảo ngồi xuống cạnh Trâm:

- Chị hái trộm hoa của em trông nom hã, phá hoại công phu của người ta, chị không yêu hoa gì cả.

Trâm nhặt cánh hoa lên, nó rơi trên vạt áo của nàng.

- Tao vừa ra đây thấy trên cây hồng có mỗi 1 bông hoa - 1 bông hoa trắng nõn trông thật cô đơn và buồn thảm . Tao thương tình mới ngắt nó . Tách rời nó đi, không nên để nó cô đơn tội nghiệp.

Thảo mỉm cười, nàng ôm vai Trâm, nói:

- Chị lãng mạn lắm.

Trâm chớp mắt:

- Tao lãng mạn đâu bằng anh Tuấn.

- Anh Tuấn lãng mạn cỡ nào.

- Anh ấy mong cho có 1 cuộc động đất cho cả thành phố này chết hết, tan nát hết . Như thế tao với anh ấy mãi mãi vẫn là của nhau.

Thảo bĩu môi:

- Lãng mạn kiểu... con nít . Em chê anh Tuấn.

Trâm hỏi:

- Chê thế nào ?

- Anh Tuấn giống con gái thấy mờ.

Trâm bênh Tuấn:

- Anh ấy rất nhiều đàn ông tính, mày hiểu sao nổi anh ấy bằng tao.

Thảo nhần mặt:

- Chị bênh anh ấy quá . Đàn ông tính gì mà không tranh đấu nổi với gia đình để cưới chị, mà lại mong có 1 cuộc động đất cho chết hết . Nhảm nhí chưa.

Trâm đứng dậy, vạt áo dài của nàng rơi rơi tả những cánh hoa hồng nàng vò nát . Trâm nói:

- Tình yêu của tụi tao đẹp lắm, mày chẳng hiểu gì đâu.

Trâm nói xong và đi vào nhà, Thảo ngồi im trong xích đu nhìn theo dáng Trâm thướt tha như con mèo nhỏ . Không hiểu nổi chị . Không làm sao hiểu những lúc Trâm buồn hay những phút Trâm vui, tất cả đều là che giấu và gượng ép . Thảo nhún vai, nàng nghiêng đầu tựa trên thành xích đu nhìn lên phòng . Trâm mở tung cánh cửa sổ gọi Thảo . Nàng đang thay áo . Thảo nhìn thấy thân hình Trâm nõn nà quyến rũ . Nàng nhìn thấy ngực Trâm vun đầy trong chiếc "coóc xê" đen . Thảo nhắm mắt lại, buổi trưa gió thổi những cánh hoa khế rụng xuống tóc xuống vai nàng . Thảo không buồn phủi đi . Cứ để như thế, Thảo mơ màng nghe tiếng riu rít của đám chim sâu trong giàn

hoa thiên lý. Tóc Thảo bay nhẹ nhẹ phủ cả lên mặt nàng . Thảo muốn ngủ một. giấc thật ngon, thật dễ thương.

Trâm đã khoác lên ng` 1 chiếc áo choàng trắng . Nàng thò đầu ra cửa gọi Thảo:

- Ê Thảo, Thảo

Thảo nghe tiếng gọi của Trâm nhưng nàng không mở mắt . Tròn vo tròn tờ giấy trong tay, nàng nhoài ng` ra thành cửa sổ nhắm mũi Trâm ném xuống . Miếng giấy trúng ngay mũi Thảo, đau đau . Thảo mở bừng mắt ra . Nàng nghe tiếng cười của Trâm ròn tan vui nhộn, Thảo đứng bật dậy, Trâm nói:

-Vào ăn cơm cô nương, đói bụng lắm rồi.

Thảo mỉm cười, nàng cũng bắt đầu thấy đói bụng.

Tóc xoắn ngang lưng

Chương 2

Chẳng biết Tuấn xoay sở thế nào mượn được chiếc xe hơi mới toanh . Chàng chở cả bọn đi Thảo.An . Thảo ngồi băng trước với Tuấn & Đàm . Băng sau Ngữ, Thảo & Anh Thư . Lúc đầu Thảo đến rủ Anh Thư đi biển chơi, Anh Thư hỏi Thảo đi với ai . Thảo nói với chị em Thảo, anh em Ngữ và Anh Tuấn . Thảo có vẻ do dự.

- Có kỳ không ?

Thảo nói:

- Gì mà kỳ đi đông chứ bộ mình mi

- Họ nói chết
 - Họ là ai
 - Anh Đàm của Ngũ có nhiều người tán lắm . Anh ấy coi thành phố Huế nhỏ như bàn tay
 Thảo cười cười
 - Chuyện đó ta biết từ khuya rồi . Mi không đi lại có người buồn
 Thảo chớp mắt làm điệu :
 - Ai mà buồn ?
 - Anh Đàm
 Thảo đỏ mặt :
 - Mi hay nói móc miả tao . Làm như anh Đàm mê tao rồi không bằng
 Thảo nói:
 - Anh ấy mê mày chứ sao . Hồi sáng anh Đàm mới nhắc mi và nói với tao nhớ rủ mi đi Thuận An chơi
 - Anh Đàm rủ thật chứ ?
 - Thật
 - Mà mi có thấy kỳ không ?
 - Sao kỳ
 - Đi biển với anh Đàm ấy
 Thảo nheo mắt:
 - Đâu phải với anh Đàm, với cả tao cả Ngũ nữa chứ bộ . Hay mi muốn đi riêng ..
 Thảo kêu rú lên, cầu vai Thảo . Thảo cười mà thấy buồn buồn . Thảo đã nhận lời chắc Đàm thích lắm . Đàm nhắc đi nhắc lại với Thảo câu nói :
 - Nhớ rủ Thảo, Thảo nhé . Không có Thảo anh bắt đền Thảo
 Buổi sáng Trâm đã giục Thảo hoài
 - Nhanh lên cô nương . Anh Thảo chờ đầu ngõ
 Thảo đi với Thảo ra xe, Tuấn chờ chi em Thảo đến Đàm và Ngũ, rồi Thảo . Trâm giới thiệu Tuấn với Đàm . Hai người đàn ông bắt tay nhau trong nụ cười cười mơ?
 Ra đến biển cả bọn tranh nhau xuống xe trước . Tuấn tìm chỗ đậu xe . Thuận An đã đông kín người . Chỉ cách nhau giữ thành phố và biển trời bao la này chưa đầy ba chục cây số mà hầu như thay đổi tất cả . Nắng đã bắt đầu làm phồng chân trần của Thảo đi trên cát . Cả bọn tìm một khoảng cao nhiều bóng mát và những cây thù dương che khuất, căng lều làm trại . Trên này vắng người hơn phía dưới . Trong khu nhà nghỉ mát chật cứng người . Con gái phơi đầy màu sắc giữa vùng biển , thật đẹp . Đàm nói . Chàng bảo Thảo
 - Đẹp hơn Vũng Tàu nhiều Thảo a.

Thảo mỉm cười, chiếc kính to che khuất đôi mắt đen của nàng . Thảo nói:

- Co thật Thuận An đẹp hơn Vũng Tàu của anh không ?

Đàm gật đầu:

- Đẹp lắm, thơ mộng nữa

- Nhưng nhỏ bé quá phải không anh ?

Đàm lắc đầu

- Sóng gió ở đây có vẻ dữ dội hơn . Anh mê Thuận An của Thảo hơn Vũng Tàu của anh rồi

Thảo mỉm cười, nàng nghe vui vui . Chi Trâm và Thảo đang rủ nhau đi thay đồ tắm . Vũng Tàu hỏi Đàm

- Anh Đàm có xuống biển không ?

Đàm gật đầu

- Có anh a . Anh đưa các cô xuống trước tôi sẽ xuống sau

Thảo đứng dậy đón Trâm . Ngựa khoác máy hình lên vai nheo mắt ngắm Thảo rồi dựa đầu lên gốc thùy dương , duỗi dài đôi chân trần nghịch cát

- Thảo không tắm à ?

Thảo lắc mái tóc

- Không

Ngựa nhún mắt trêu

- Quê quá . Di biển mà không tắm thì đi làm gì

Thảo cười

- Đi cho biết với người ta

- Làm như Thảo là dân Sài Gòn

- Không phải dân Sài Gòn mà là dân du mục được không ?

Ngựa không trả lời Thảo, chàng dơ máy hình lên bấm tách tách hai cái, Thảo không kịp phản ứng, nàng kêu

- Làm gì kỳ vậy, anh N?

Ngựa nheo mắt

- Chụp hình Thảo

Thảo đứng vụt dậy, nhưng Ngựa đã chạy theo Vũng Tàu, Trâm và Thảo xuống biển, chỉ còn lại Thảo và Đàm . Thảo hỏi Đàm

- Sao anh không xuống tắm ?

Đàm chụm tay châm thuốc hút . Thảo ngửi thấy mùi thuốc thơm của Đàm quện lên tóc nàng. Đàm cười tươi với Thảo

- Một chút nữa anh tắm . Thảo có tắm không ?

Thảo cắn nhẹ đôi môi

- Thảo thích nhìn mọi người tắm hơn

Đàm nheo mắt nhìn Thảo :

Thảo có vẻ gì lạ lạ.

Thảo tròn mắt

- Có vẻ gì lạ hử anh ?

Đàm mỉm cười không nói, chàng rủ Thảo

- Chúng mình đi dạo một chút đi Thảo

Thảo gật đầu . 2 người đi bên nhau, len lỏi qua những rặng thùy dương xanh ngắt . Thảo thấy lòng thật thanh thản thoải mái . Đàm hỏi Thảo về Ngữ

- Thảo yêu Ngữ lắm nhỉ ?

Thảo cười băng qua

- Sao anh biết Thảo yêu Ngữ

- Anh đoán

- Anh đoán sai rồi

Đàm cười

- Hai người thân nhau lắm cơ mà

- Thân nhau chớ đâu có yêu nhau

- Thế nào mới là yêu ?

Thảo chớp mắt

- Chưa biết được Tuy nhiên, giữa Thảo với Ngữ thì chưa phải là tình yêu rồi

Đàm nháy mắt

- Ngữ chưa "thú thật" tình yêu với Thảo sao?

Thảo cắn môi

- Ngữ có yêu Thảo đâu mà bảo Ngữ thú thật

- Còn Thảo

- Thảo cũng thế

Đàm kêu lên

- Chỉ là bạn thôi à ?

Thảo nhìn Đàm chăm chú

Đa.

- Vui quá nhỉ?

Đa.

Đàm cười ròn tan

- Anh khoái có một tình bạn dễ thương như thế . Chả có ai đại như Ngữ, có cô bạn gái duyên dáng dễ thương như thế mà không chịu tỏ tình cũng lạ.

Thảo cúi nhìn bước chân mình dẫm trên cát . Đàm có vẻ lạ lùng kỳ quái sao đó . Hai người đã đi quá xa bãi tắm . Nắng làm rát da mặt

Đàm hỏi

- Thảo có mệt không ?

Thảo lắc đầu

- Nặng một chút nhưng không mệt

Đàm nói

- Ở đây dễ chịu thật nhưng hơi buồn . Anh bắt đầu không còn nơi để đi rồi đó Thảo

Thảo nhìn Đàm xôn xao

- Anh đã chán Huế

- Không chán, nhưng buồn . Ở đây anh bị cô độc

Thảo im lặng , Đàm chột choàng tay lên vai Thảo . Thảo hốt hoảng, nàng nhit ra một chút, Đàm thu tay về . Thảo liếc nhìn Đ, khuôn mặt chàng thật bình thản, thật vô tâm trong cử chỉ vừa qua . Thảo thấy băng khuâng buồn . Thảo nói:

- Quay về đi anh

Đàm chỉ tay ra xa

- Mình cứ đi hoài thì đến đâu Thảo ?

Thảo lắc đầu

- Thảo không biết

- Thảo chưa đi thử bao giờ à ?

- Chưa

- Sao mình không đi thử xem

Thảo nhún vai

- Sợ lắm . Đi về kéo mấy người kia chờ

Đàm mỉm cười . Hai người lại sánh vai nhau đi về lều . Đàm nói

- Tuấn và Trâm thăm thiết nhau ghe nhỉ Thảo ?

Thảo nói nhỏ giọng

- Hai người đang gặp nhiều trắc trở?

- Sao vậy?

- GĐàm anh Tuấn không thích con gái Bắc

- Tuấn có phản đối không

Thảo nhún vai

- Anh ấy phản đối yếu ớt

- Còn trâm ?

- Thảo không hiểu chi.

Đàm có vẻ trầm ngâm, chàng hút thuốc không ngừng . Thảo lặng lẽ đi bên chàng . Bóng nàng thật nhỏ bên cạnh bóng chàng cao lóng như muốn che khuất Thảo . Đàm chột hỏi nàng

- Thảo sẽ lấy chồng người Huế chứ

Thảo chớp mắt nhìn Đàm

- Ng` Huế kỳ thị lắm . Sợ không ai lấy Thảo đó

Đàm cười

- Thảo định ở vậy đấy à ?

Thảo cũng cười theo Đàm

- Có sao đâu anh

- Se có người làm đơn kiện Thảo

Thảo tròn mắt

- Sao lại kiện Thảo

Đàm nheo mắt

Kiện Thảo đã để bao chàng thất vọng vì cái ý định ở vậy không lấy chồng ấy mà Thảo kêu lên nho nhỏ . Nàng hát mạnh những hạt cát một cách nghịch ngợm.

Đàm nhìn Thảo ánh mắt chàng dịu lại và chàng cười nụ cười thật triu mến khiến Thảo bồi hồi lâng lâng.

Hai người về đến trại thì Ngữ với Thảo đã trở lên . Thảo nhìn Thảo bằng ánh mắt soi mói :

- Hai người đi chơi kỹ ghê.

Thảo lặng lẽ ngồi xuống tắm "tắm" trái trong lều, nàng tháo kính để lên đùi làm như không nghe Thảo nói . Đàm ngồi cách xa nàng bên cạnh Thảo . Thảo nghe tiếng cười Thảo thật tươi mát, nàng nhìn hai người . Thảo còn đang mặt áo tắm.

Chiếc áo tắm hai mảnh đơn sơ không đủ che kín bộ ngực căng đầy của nàng, Thảo khoác bên ngoài một chiếc khăn lông rộng . Nàng đang nghiêng bên vai.

Đàm thật tình . Thảo nhắm mắt lại, hình như nàng thấy khó chịu . Một thứ khó chịu không duyên cớ, Thảo đang nhìn Ngữ loay hoay với chiếc máy ảnh? trên tay , Ngữ không nhìn ai cả, chàng có vẻ vô tâm nhất.

Thảo chợt gọi :

- Anh Ngữ !

Ngữ ngược đầu nhìn lên.

- Gì vậy Thảo?

- Chị Trâm với anh Tuấn đâu ?

- Đang tắm.

- Tắm gì mà tắm hoài vậy ?

Ngữ cười.

- Thì ra đây để tắm chứ làm gì ?

- Trưa rồi, nắng cháy da mà tắm.

Ngữ chỉ xuống bãi.

- Bà ấy còn nằm phơi nắng cho đen nữa ấy . Thảo xuống mà xem.

Thảo bĩu môi.

- Chả thèm nhìn.

Rồi Thảo vùng vằng đứng dậy, nàng đeo kính lên mắt dùng đũa bỏ đi . Ngỡ hoi? Thảo.

- Đi đâu đó Thảo ?

Thảo nói mà không buồn quay lại :

- Đi dạo.

Ngỡ nhăn mặt, chàng nói to:

- Nhỏ này đi hoài mà không thấy mồi cẳng sao ?

Thảo nghe nhưng nàng không nói gì cả . Một mình, Thảo đi xuống bãi . Biển quá đông người . Thảo đi men theo bờ nước, thỉnh thoảng một cơn sóng to ập đến tạt ướt ống quần tây của nàng . Thảo nghe loáng thoáng như có người gọi tên Thảo, nàng không tìm kiếm . Ở cái thành phố nhỏ này đi đâu mà chẳng gặp nhau, ở đâu mà chẳng biết nhau, Chắc chắn là trong đám đông thế này Thảo quen rất nhiều người . TP và biển cách nhau gần quá . Chưa đầy bao mươi cả số đường nên những ngày nghỉ mọi người thường ra biển . Mọi người thường gặp nhau ở đây Thảo đã đắm ướt hai ống quần . Chân nàng đầy cát, mặt nàng đỏ hồng, lòng nàng bơ vơ . Lần đầu tiên Thảo thấy nàng bơ vơ và nỗi ước muốn nào đó khiến nàng ray rứt . Ta cần một đổi thay và một ty^h thấm thiết . Thảo cắn môi nhè nhẹ . Nàng thoáng nhìn thấy Trâm đang đùa với Thảo ở cách nàng một khoảng ngắn . Thảo không muốn đến gần hai người . Nàng đi ngược lên bờ tìm một nơi thật vắng người , lặng lẽ ngồi xuống . Nàng muốn suy nghĩ mất... một khúc

- Sao biết Thảo ngồi đây ?

Đàm mỉm cười nhìn Thảo chăm chú.

- Sao Thảo lại bỏ mọi người ra đây ngồi một mình.

Thảo chớp mắt, nàng thấy Đàm thật người lớn và nàng thật bé .

Trong ánh mắt chàng, Thảo chỉ là một cô gái ở thành phố nhỏ .

Chàng có nghĩ là Thảo đã buồn vì điều đó không ?

Thảo không trả lời câu hỏi của Đàm . Đàm viết tên Thảo xuống cát, hỏi:

- Thảo giận anh điều gì không ?

Thảo nhìn Đàm một lúc rồi quay đi, giọng nàng nhỏ nhẹ đầy thân ái.

- Không, anh chẳng có điều gì làm Thảo giận cả?

- Thế sao Thảo lại ra đây ngồi một mình.

- Tự nhiên Thảo muốn suy nghĩ.

- Ngỡ phá Thảo ha?

- Không.

Đàm cười nhỏ nhỏ.

- Ngỡ với Thảo có vẻ thích "gấu ó " với nhau ghê.

Thảo cũng cười.

- Thế mà thân nhau lắm anh a.

Đàm hỏi Thảo :

- Thảo đói bụng chưa ?

Thảo gật đầu, Đàm rủ:

- Mình đi kiếm cái gì ăn đi Thảo?

Thảo hỏi :

- Về trại ăn với mấy người kia chứ.

D neho mắt.

- Họ ăn hết phần của Thảo rồi . Giờ này họ đang nghỉ ngơi cho chúng mình đi ăn riêng.

Thảo đỏ mặt . Tiếng chúng mình Đàm nói như có vẽ gì thân mình, âu yếm khiên lòng Thảo nao nao . Nàng nhìn Đàm đăm đăm.

- Anh thích ăn bún bò Huế không ?

Đàm đứng dậy.

- Tuyệt nhất.

Và chàng tự nhiên cầm tay kéo Thảo đứng dậy.

Tim Thảo rối loạn, người nàng nóng bừng với cảm giác dễ chịu lạ lùng . (Trùi, nắm tay có chút xịu hà cô) Nàng đứng lặng giây lát để nghe tim mình reo lên như tiếng sóng vỗ rì rào ngoài biển khơi . Cảm giác này Thảo chỉ bắt gặp lần đầu với Đ, ở nơi này , sóng gió và biển cả đã chứng kiến phút giây giao động của Thảo . Nàng lặng lẽ đi bên chàng, lòng vẫn chưa hết bồi hồi và tay nàng vẫn còn trong tay chàng như gắn bó thân thiết, như trói buộc bước chân Thảo, Nàng nín thở rút tay về . Đàm nhìn Thảo dịu dàng:

- Có chuyện gì vậy Thảo ?

Thảo lắc đầu.

- Không.

- Thảo có vẽ bối rối ?

- Đâu có.

Đàm phì cười, chàng tát khẽ lên má Thảo.

- Em trẻ con quá đi.

Thảo nhìn chàng ngơ ngác . Khuôn mặt chàng thật bình thản và điềm đạm làm Thảo yên tâm một đôi phần . 2 người đi thật chậm trong bóng mát của những rặng thùy dương, thỉnh thoảng Đàm lại nắm chặt tay Thảo để kéo nàng chạy thật nhanh qua những chỗ cát nóng . Buổi trưa rất ít người đi dạo, lát đác vài cặp ngồi dựa lưng nhau thì thậm không buồn để ý đến ai . Một vài cái lều vắng bóng người, chắc họ kéo nhau ra nhà nghỉ mát ăn uống . Đàm rủ Thảo.

- Mình ra khu nhà nghỉ mát !

Thảo gật đầu hỏi thân mật :

- Hàng ăn ở phía đó, nhưng Thảo sợ gặp người quen.

Đàm ngạc nhiên nhìn Thảo.

- Gặp người quen có sao đâu.

- Họ sẽ đồn ầm thành phố.

- Có chuyện lạ thế nữa.

Thảo mỉm cười.

- Họ tưởng Thảo đi với bồ.

Đàm cười, chàng thản nhiên choàng tay lên vai Thảo, nói :

- Em không dám đương đầu với những khó khăn của thành phố sao?

Em đâu phải con gái Huế hử Thảo ?

Thảo cắn nhẹ môi . Nàng định nói một câu phản đối lời đàm, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt long lanh sáng ngời của Đàm cùng nụ cười âu yếm của chàng nở trên môi, Thảo bối rối cúi nhìn bước chân mình quẩn quít trong cát.

Cơn mưa đổ xuống bất ngờ đã làm dịu đi không khí oi bức của buổi trưa mùa hạ . Thảo ngồi trong phòng nhìn xuống vườn . Mưa đã ngớt hạt từ nãy nhưng những giọt nước còn đọng lại long lanh trên những đọt khế non, một cơn gió nhẹ thổi đến làm rơi những nụ hoa kếp nhỏ . Thảo thấy bụng khuâng buồn, nỗi buồn âm ỉ xoáy buốt tọt trong tim Thảo, nàng thêm xuống vườn đi dạo quanh những khóm hồng, vun đất cho những cây violette trổ bông . những bông hoa nhỏ xiu, màu tím xinh xắn . Máu tím của áo dài con gái H, của mắt buồn chơi vơi, của mắt buồn mùa đông mưa dầm khắp phố . Màu tím cô đơn như lòng Thảo lúc này . Mắt Thảo không rời khoảng vường xanh mịn phía dưới, nàng mơ màng trông ngóng một hình bóng ty^ . tình yêu^ đã thật sự đến với tuổi 18 của Thảo, trong cái phút giây rung động tuyệt vời khi bàn tay Đàm siết chặt bàn tay nàng, khi môi Đàm quẩn quít lấy môi Thảo đắm say . Nàng đã ngã vào lòng Đàm . Nàng đã nhìn thấy mình vượt lên trong đôi mắt si tình của người đàn ông đã làm thay đổi cả phố nhỏ này . Trong giấc mơ ? Trong giấc mơ Đàm yêu Thảo - - Trong giấc mơ Thảo cũng đã yêu Đàm . Trong giấc mơ nàng đã biết thế nào là môi hôn, là tuyệt vời của rung cảm . Thảo thức dậy bàng hoàng khi biết ty^ và nụ hôn chỉ là giấc mơ mà thôi . Không là sự thật vì Đàm xa nàng quá . Xa như con đường Sài Gòn ra Huế mù khơi vậy . Làm thế nào để đến gần Đàm- - người đàn ông đã làm tâm hồn nàng giao động ở ` ngày nào nghe sóng vỗ mà tưởng như tim đập rộn ràng . tay nàng nhỏ bé trong tay chàng tung tăng giữa buổi trưa nắng gắt nứt nẻ Một ngày nào ở Thuận An với biển khơi bát ngát . Nàng yêu Đàm từ ngày đó . Đêm trở về Thảo vui mặt vào

gối khóc âm thầm . Nàng cần có ty^, nàng cần có Đàng trong cuộc sống thầm lặng ở cái thành phố nhỏ nhoi này . Đàng đã thực sự làm thay đổi cuộc sống của Thảo, chàng đã đánh thức những ước mơ dấu kín trong tâm tư của nàng . Đã từ lâu Thảo thêm được rời xa thành phố, Đã từ lâu Thảo mong đợi 1 thay đổi của tâm hồn thì đàng đến

Tiếng chim gọi nhau chuyền cành trước giàn thiên lý ngát hương . Thảo đứng bật dậy . Ánh nắng đang vươn mình lên cao đã làm khô những hạt nước mưa đọng lại trên hoa lá . Nàng bước nhẹ ra vườn . Khóm hồng bị nước mưa làm tối tả những cánh hoa đã nở rộ vàng xuống đất . Thảo khom người trong bụi violette xanh biết để tìm 1 đoá hoa vừa nở, còn nguyên màu tím dễ thương . Tiếng động mạnh ở cách cổng chính báo cho Thảo biết có người vừa đến . Hoặc Trâm về, hoặc mẹ ra phố, hoặc là Ngữ . Có Ngữ sẽ có Đàng . Bỗng dưng Thảo hao hức chờ đợi . Bước chân của 1 người đã dừng sau Thảo . Nàng lắng nghe 1 tiếng gọi nhưng im lặng . Thật im lặng, Thảo chợt quay đầu lại . Đàng !

Thảo đã kêu lên bằng cả ánh mắt lẫn con tim nàng . Đàng ! Chàng lặng lẽ ngắm Thảo không chớp mắt . Tóc Thảo xoã ngang lưng trong dáng thật hiền . Chàng hỏi, giọng âu yếm

- Em đang làm gì đó ?

Thảo cười e ấp

- Em tìm một cánh violette

- Violette ha?

Đàng kêu lên . Thảo gật đầu chàng hỏi

- Cho anh xem đi, anh chưa thấy hoa violette bao giờ

Thảo chỉ bụi hoa cho Đ, Đàng hỏi

=Sao toàn màu xanh không vậy

Thảo cười

- Lá của nó đầy anh . Hoa chưa nở cái nào

Đàng ngồi xuống cạnh Thảo , mũi đất ẩm bốc lên mùi chàng ngai ngái, nồng nồng Chàng vạch những chiếc lá cao như những lá hẹ tìm kiếm, và Đàng bỗng kêu lên

- Hoa violette của em đây phải không ? Nó màu tím, đúng là màu tím của con gái Huế

Thảo chớp mắt, tay nàng đã nằm gọn trong tay đàng vì hai bàn tay cùng gặp nhau trên một cánh hoa nhỏ dễ thương . Lòng Thảo mềm đi, như trong giấc mơ Đàng cúi xuống tìm môi Thảo ướt mềm .

Chàng nói:

- Anh yêu em

Thảo mê muội sững sờ đón nhận cái tiếng nói kỳ lạ ấy . Anh yêu em! Nàng đã đợi chờ và đã có . Anh yêu em! Anh yêu em! Ôi không còn là giấc mơ mà là sự thật Thảo đang ở trong vòng tay đàn . Mắt chàng không rời khuôn mặt ngơ ngác của Thảo , chàng hỏi thật nhỏ?

- Em có yêu anh không ?

Thảo gât đầu . Đàn siết chặt đôi vai nhỏ của nàng . Thảo tái tê trong nỗi sung sướng tuyệt vời . Đàn kéo nàng đứng dậy . Thảo vuốt lại mái tóc rối tung.

- Ngươi có đi với anh không ?

Đàn lắc đầu :

- Ngươi bắt đầu bỏ rơi anh rồi.

- Vì thế nên anh tìm em?

- Ngươi bảo anh đến đây . Anh rủ nó đi từ hôm qua mà nó cứ cầm đầu vào sách vở hoài.

Thảo mỉm cười . Ngươi thì lúc nào chẳng có sách vở bên cạnh . Chỉ những khi đến chơi với Thảo Ngươi mới rời những quyển sách, còn thì ở đâu Ngươi cũng mang sách theo.

Đàn rủ Thảo ra ngồi ở xích đu . Chàng khen :

- Vườn nhà em đẹp quá . Co đủ thứ trái cây.

Thảo chỉ lên những trái ổi màu mỡ chen lẫn trong đám lá.

- Chị trâm vẫn leo lên Ngươi cây ổi này ăn lén em.

- Còn Thảo ?

Đàn hỏi, Thảo cười :

- Em leo không nổi.

- Có muốn anh hái cho không ?

Thảo nhìn Đàn :

- Bằng cách nào mà anh hái cho em ?

Đàn cười :

- Anh bắt chước Trâm.

Thảo cong môi.

- Bắn hết áo anh ngay.

Đàn cười chàng ngồi xuống cạnh Thảo trong chiếc xích đu . Tay chàng vòng ra sau lưng Thảo, tóc Thảo bay trong gió mờ màng .

Đàn nói, giọng chàng thật ấm.

- Anh không ngờ là anh yêu em Thảo ạ.

Ngay từ hôm đầu khi em đi đón anh với Ngươi, anh đã linh cảm thấy điều đó . Ở em có một sức quyến rũ kỳ lạ khiến anh tưởng như là tình yêu đã đến ngay với anh . Anh hỏi Ngươi về em, Ngươi có kịp nói đến em quá nhiều . Em bé bỏng ngoan hiền lắm, em đáng yêu lắm Thảo chớp mắt . Chỉ Đàn mới nói với nàng những lời này thôi . Bao

nhiều năm quen Ngữ, nàng không hề nghe chàng nói gì . Ngữ chỉ nhìn nàng, nói đùa hoặc rủ nàng đi dạo một vài nơi . Buổi chiều lên Ngữ trường đón Thảo rồi lặng lẽ đi bên nhau, Ngữ trầm lặng quá mà Thảo thì sôi nổi . 2 người không thể nói yêu nhau vì thế.

Đàm hút thuốc, Thảo hỏi :

- Lúc nào anh cũng hút thuốc.

Đàm cười :

- Đó là thói quen của anh, không hút thuốc thì không biết làm gì . Em khó chịu hử ?

Thảo lắc đầu.

- Không.

- Thảo sắp đi học rồi nhỉ.

- Còn hơn 1 tháng nữa.

Đàm nhìn giàn thiên lý, buồn buồn.

- Không có gì đẹp và dễ thương bằng những ngày còn đi học

Thảo đan những ngón tay vào nhau . Thảo thoáng nhìn thấy nét đăm chiêu trên nét mặt của Đàm . Nàng hỏi :

- Anh bỏ học lâu rồi

Đàm gật đầu

- Từ lâu lắm rồi . Nhưng anh vẫn thấy nhớ những kỷ niệm thời đi học . Cái gì có xa đi mới thấy nhớ, có mất đi mới thấy tiếc, thấy buồn .

Như anh lúc này, đôi lúc thấy mình đã bỏ lỡ cả một thời mộng mơ để chạy theo những ý thích lắm lắm . Bây giờ nhìn lại mình chẳng còn được gì . nản quá Thảo ạ.

Thảo chớp mắt . Nỗi buồn ngày nào rụng xuống mi nàng . Nàng nhìn Đàm thấy xót xa trong đôi mắt . Đàm hỏi Thảo :

- Em nghĩ gì về anh ?

Thảo lắc mái tóc.

- không nghĩ gì cả.

- Anh tầm thường quá thảo nhỉ.

- Em có nhìn thấy đâu.

Đàm nhún vai.

- Anh thì thấy rõ điều đó . Mai mốt em sẽ buồn vì yêu 1 anh chàng nhà báo lẽ phè không tương lai . Đáng lẽ em phải yêu Ngữ hay ít nhất như Vững Tàu . Một luật sư trong tương lai.

Thảo bĩu môi :

- Em chẳng cần những thứ đó . Yêu Vững Tàu như chị trâm ấy, khổ lên khổ xuống mà cũng chẳng được gì . Em vẫn đợi chờ ty^ của hai người đó bùng nổ tan vỡ.

- Tại sao ?

Đàm hỏi Thảo nhún vai.

- Để dứt khoát . 1 là chị Trâm sẽ là vợ anh Tuấn , 2 là chị Trâm và anh Thảo chia tay, chứ cứ kéo dài tình trạng này chỉ thiệt thòi cho chị Trâm, chị ấy là con gái.

Đàm vuốt ve mái tóc Thảo . 2 người ngồ lạng lẽ bên nhau nhìn buổi chiều tắt nắng trong khu vườn thơm ngát . Lòng Thảo rưng rưng, nàng không dám thở mạnh, sợ tình yêu không phải là 1 sự thật nữa . Bây giờ thì nàng có Đàm rồi . còn ngày mai, ngày mốt nữa liệu nàng có Đàm không ? bỗng dưng Thảo thật buồn, lòng chùng xuống trong nỗi xót xa . Khi nàng vừa nghĩ đến ngày đi của Đàm . anh phải đi, thành phố này lạng lẽ quá, mọi người đều khép kín trong thành kiến không ai nuôi sống nỗi anh . 1 lần nào đó đàm đã than buồn khiến Thảo tái tê . anh nhớ sg rồi . anh nhớ cái thành phố nhộn nhịp ồn ào ấy quá, xa không nỗi . đi đâu rồi cũng thấy sg là nhất . Thảo cắn nhẹ môi , nước mắt như không ngăn được nàng khóc.

Đàm ngạc nhiên :

- em khóc à

Thảo gật đầu

- em giận anh

- không

- thế sao em khóc

- em buồn quá, em sợ.

Đàm ôm siết thảo :

- Em sợ gì . Anh yêu em. chúng mình yêu nhau mà thảo nói

- anh yêu em nhưng anh đâu có ở mãi bên em

Đàm cười nhẹ.

- chúng mình cưới nhau, anh đem em ra khỏi thành phố này

- anh nói thật chứ

Đàm quét tay lên mắt Thảo trìu mến

- Anh ba mươi tuổi rồi . Anh đâu còn trẻ con để em sợ anh bồng bột nữa.

Bao giờ anh đi

Thảo hỏi, Đàm lắc đầu

- anh chưa biết , đáng lẽ anh phải đi rồi, nhưng mà anh cứ ở lại

Thảo chớp mắt

- em tin anh

Đàm cười

- tối nay Thảo đi chơi với anh nhé

Thảo nheo mắt

- Có Ngữ không ?

- Nếu em muốn

Thảo cười

- để em xin mẹ.

Đàm nói

- anh xin cho

Thảo nắm tay Đàm

- từ từ đã, em trình bày sau, lâu nay mẹ cứ tưởng em yêu Ngữ đây

Đàm nhìn Thảo nheo mắt

- mẹ sẽ ngạc nhiên đây

- nhưng mẹ không la, lúc nào mẹ cũng muốn em sung sướng

- anh không có mẹ, vì thế anh thèm được gọi mẹ bằng Mẹ như em.

Thảo thấy sung sướng trong câu nói của chàng . Nàng bảo đàm

- bây giờ anh về đi , lát nữa em sẽ đi chơi với anh

Đàm nói

- anh không muốn xa ngôi vườn này tí nào . Ở đây dễ thương quá

- anh định ngồi luôn đây chờ em hơ?

- Ừ

- em còn phải tắm gội rồi ăn cơm với mẹ xong mới đi được

- Em cứ làm những chuyện đó

Thảo nheo mắt

- ngồi đây thật ha?

- Ừ

- em vào nhà đây

Thảo nói và nàng xoay lưng đi, Đàm chợt nắm tay nàng kéo vào lòng chàng, thảo kêu lên nho nho?

- anh làm gì kỳ vậy

- anh muốn hôn em

Thảo vùng khỏi tay đàm, nàng chạy biến vào nhà để Đàm đứng ngơ ngác nhìn theo

Thảo tần mẩn nhặt những đóa hoa khế rụng đầy dưới gốc cây đặt lên bìa cuốn sách trên đùi. Những đóa hoa khế nhỏ xíu, dễ thương và cảm nín một cách tội nghiệp như cuộc đời những cô gái Huế đang thì xuân sắc sau những bức tường. Hiền lành, nhỏ bé nhưng sẵn sàng nổi sóng. Từ bao năm qua, Huế đã thay đổi khá nhiều. Những năm trước khó tìm thấy một cô gái Huế đi sóng đôi thân mật với bạn trai ngoài đường phố, thơ thẩn cạnh người yêu ở những chỗ đông người. Không dám đưa vào quán ngồi nhìn nhau hàng buổi, không dám nắm tay, choàng vai nhau đi rong khắp nẻo đường. Bây giờ, đã thay đổi. Chạy theo Sài gòn, con gái Huế đã dám ăn diện mốt nọ, mốt kia, bồ bịch công khai trong mắt mọi người. Nhưng như người

phạm lỗi, trai gái Huế vừa muốn phá bỏ những ràng buộc khắt khe lại vừa sợ hãi băng quơ những tai tiếng sẵn sàng đổ sụp xuống đầu. Với Thảo, nỗi lo âu sợ sệt ấy chỉ thoáng thoáng, không đến nỗi làm Thảo lo lắng ngại ngùng, vì Thảo không phải là con dâu của Huế. Suốt mười lăm ngày qua Thảo đã ở cạnh Đàm, ở khắp mọi nơi, Thảo đã hướng dẫn Đàm đi khắp mọi nơi. Thảo đã hướng dẫn Đàm đến những vùng xa lạ với Đàm để nghe Đàm so sánh. Với Thảo, Đàm như một chân trời đầy quyến rũ và mới mẻ. Đến một nơi nào của Huế, Đàm lại liên tưởng đến một nơi khác trên vùng đất nước mà Thảo chỉ nghe tên. Đàm đã đi quá nhiều nơi, dừng lại quá nhiều chỗ và lưu lại ở đó ít nhiều kỷ niệm, Đàm kể thế. Thảo yêu thích những câu chuyện Đàm kể, hấp dẫn và quyến rũ. Và cũng trong mười lăm ngày đó, Thảo đã sống những giây phút tuyệt vời cạnh chàng. Những cuộc đi chơi không lén lút mà vẫn thành lén lút. Bất chấp nỗi ngại gặp gỡ mọi người nhưng Thảo vẫn e ngại chuyện đến tai Ngữ. Ngữ chưa tỏ tình, nhưng Thảo biết Ngữ đã dành nhiều ân tình với Thảo. Hình như Ngữ cứ nghĩ Thảo còn bé, còn quá ngây thơ nên Ngữ cho là quá vội vàng khi bày tỏ tình yêu với nàng. Hơn nữa, Ngữ cứ mê man vào sách vở, đeo đuổi giấc mộng công danh xa xôi diệu vợi. Con trai Huế ông nào cũng đầy tham vọng và đầy mơ ước cao xa Thảo sợ Ngữ buồn. Thảo sợ Ngữ sẽ trách Thảo. Nên Thảo cứ rủ Đàm đi những vùng xa, ít người, ít người quen biết. Giữa hai người, Thảo chẳng bao giờ nhắc đến Ngữ. Đàm thì có đôi lần, bằng giọng tự nhiên vui vẻ, Đàm kể về cơn say sách của Ngữ. Và mỗi lần Đàm tỏ vẻ buồn chán vì phải ngồi không, Ngữ bảo Đàm đến thăm Thảo hộ Ngữ, hay nhờ Thảo đưa đi chỗ nọ, chỗ kia giải trí.

Ngữ lạc quan và tin ở Thảo. Thảo biết thế, nhưng Thảo cũng không còn thì giờ để nghĩ về Ngữ, vì Đàm lúc nào cũng ở cạnh nàng. Hai người quấn quýt lấy nhau.

Sau những cuộc vui đùa vui vẻ, sau những chuyện trò hồn nhiên, Thảo đắm mình vào ánh mắt Đàm nhìn mình say sưa. Ánh mắt con trai Bắc kỳ đa tình và hơi... đều. Tội bạn Thảo thường nói thế. Thảo vênh mặt:

- Còn ánh mắt con gái Bắc kỳ như tao thì sao?
- Mắt con gái Bắc kỳ lẳng lơ.
- Lẳng lơ nhưng không nổi sóng ngầm như mắt con gái Huế, đúng không tội mi.

Thảo nói lại, đầy khiêu khích. Tội bạn cười, chúi vào nhau mỗi đứa một câu bình phẩm. Dù muốn dù không, tội nó cũng nhận là Thảo đúng. Mắt con gái Huế như mưa mùa Đông rét mướt, mưa dầm dề

làm lụt cả đường và làm dâng sóng trên sông Hương.

Thảo chết mê chết mệt trong ánh mắt chàng. Trước mắt Thảo, Đàm là hình ảnh của một lời cuốn vô cùng tận, đem đến cho nàng một nơi nương tựa êm ả và vững vàng như mái nhà ngói đỏ dưới bóng cây xanh trong thành Nội. Thừa xa xưa của những vua chúa, của những Công Chúa, con quan, không hiểu những gót chân ngọc ngà, những trái tim nóng bỏng ấy có dịp nào để thấy lòng tràn đầy hạnh phúc như Thảo lúc này không?

Đàm thường ôm nàng trong đôi tay rắn chắc của chàng và hôn nhẹ lên khắp mặt nàng. Trên trán, trên cổ, trên ngực Thảo, nụ hôn của chàng thật nhanh nhưng nóng bỏng như đốm lửa cháy tim nàng.

Trên những nơi đó Đàm để lại mùa Xuân với những đóa hoa vàng ngát hương, những nụ tím đầy thơ mộng và những lá xanh tràn đầy tin tưởng cho Thảo. Chàng đã trao cho Thảo cả một mùa tình bất diệt..

Tiếng Đàm lúc nào cũng nhẹ và thơ:

- Thảo xinh.

- Da.

- Anh không ngờ anh sẽ gặp em. Anh không ngờ anh đã yêu em nhanh đến thế.

- Anh...

- Vậy mà anh đã gặp và đã yêu em nhiều hơn trí tưởng của anh. Anh chưa gặp một người con gái nào giống em.

Thảo mỉm cười:

- Em cũng chưa gặp một người đàn ông nào giống anh.

Đàm gật đầu, nghiêm trang:

- Nên vì thế chúng mình đã yêu nhau vượt quá thời gian, em nhỉ.

Đàm cúi xuống. Và hai người lại hôn nhau đắm đuối. Thảo muốn tan biến trong chàng, muốn hòa vào chàng những khi được Đàm hôn.

Đó là một nụ hôn của người từng trải, đã nửa đời người phiêu bạt và đầy kinh nghiệm sống. Mỗi nụ hôn của Đàm là cả một thế giới yêu thương mở rộng trước mắt Thảo và Thảo đón nhận sống sò, tê liệt cả hồn lẫn xác.

Thảo đã sống những giờ, những phút như vậy bên Đàm. Và mười lăm ngày qua đi như thế. Nhiều lúc Thảo chợt thấy như mình đã đổi khác, đã phá vỡ những cái khung che kín nàng với thế giới bên ngoài. Thảo không còn và không dành thì giờ để biết, để theo dõi mọi chuyện chung quanh, dù là chuyện trong nhà. Thảo chỉ còn biết có Đàm và sống cho Đàm, những lúc không ở cạnh chàng.

Buổi chiều xuống chậm. Nắng xiên ngang trên ngọn khế. Vài cánh

chim sâu bay nhảy trên cao, đùa hùa khẽ rơi trên rụng trên tóc. trên vai Thảo. Thảo đưa tay vun đồng hoa khẽ trên bìa sách gọn thành một đúm rồi hất tung lên cao. Những nụ hoa xinh tươi lên mình Thảo như trận mưa rào.

Trộn ngày thứ bảy nào Đàm sang Đà Nẵng vì công việc. Chẳng bao giờ Thảo hỏi han gì về công việc của Đàm. Chẳng khi nào Thảo thắc mắc sự có mặt khá lâu của Đàm ở thành phố nhỏ bé và lặng lẽ này. Thảo chỉ cần biết hôm nay Đàm làm gì, có đưa Thảo đi chơi đâu không, có nhớ có nghĩ đến nàng không?

Thế là quá đủ. Thảo nói một mình, và đứng lên bước vào nhà. Bữa cơm chiều đã dọn lên. Chị Tám sắp xếp lại bát đĩa cho ngay ngắn trên bàn. Lần đầu tiên, Thảo thấy những bữa ăn chiều của Huế sớm hơn ở Sài Gòn, như Đàm đã nói. Bữa cơm chiều ở Sài Gòn thường chỉ bắt đầu khi phố xá lên đèn đã lâu.

Huế dậy sớm và đi ngủ sớm, nhưng Thảo đã bắt đầu quen thao thức.

Buổi tối, một ngày trong hạ.

Đàm yêu dấu của em,

Nhớ anh quá, Đàm ơi. Nhớ anh muốn khóc ghê vậy đó. Tối nay, em ngồi viết cho anh trong căn phòng im vắng. Em nhìn xuống vườn, đêm nay không có ánh trăng nên khu vườn tối mịt mờ. Em mong anh kỳ lạ. Chúng mình gặp nhau hôm qua mà em thấy như lâu lắm rồi chưa được nhìn thấy anh.

Khổ thân em. Em biết làm gì cho bớt thương bớt nhớ anh đây. Lột trang sách, em ghi lại vài dòng nhật ký của tuổi em sung sướng. Gió mát lạnh thổi vào trong khung cửa. làm đông đưa những sợi tóc dài em buông xõa ngang lưng mà anh thường bảo là anh yêu thích nhất. Hốt nhiên, em chợt có ý nghĩ là anh đang vuốt ve nựng nịu trên mái tóc em. Ngày hôm nay, anh làm gì nhỉ, bên Đà Nẵng ấy? Tự nhiên em lại muốn được hỏi lại anh:

- Anh có thật lòng yêu em không?

Câu nói anh đã hỏi em và em đã bảo:

- Anh mà còn hỏi em lần nữa câu ấy là em giận anh đấy.

Anh hiểu rõ lòng em quá rồi mà anh còn hỏi làm gì nữa vậy? Em yêu anh vô vàn Đàm ạ. Vậy mà bây giờ em lại vẫn vợ thắc mắc giống anh rồi.

Đang ngồi viết cho anh thì tiếng chị Trâm đã mắng ở đầu giường:

- Tắt đèn đi ngủ chứ Thảo. Khuya lác khuya lơ rồi còn làm gì cặm cụi ở bàn vậy?

Em nhìn đồng hồ. Mới có mười giờ. Mười giờ đêm mà khuya lắm, khuya lơ cái nổi gì. Mười giờ ở Sài Gòn thiên hạ còn đổ ra đường dập dìu nghe nhạc, đi ăn tối phải khôn anh. Anh vẫn bảo với em là Sài Gòn mười giờ đêm vui nhộn nhất, ồn ào nhất. Thế mà ở cái thành phố này, mười giờ đã lặng lẽ tối đen!

Em cãi chị Trâm:

- Còn sớm lắm.

Trâm nhồm dầy nhìn em:

- Máy giờ rồi mà còn sớm lắm?

Em cười:

- Mười giờ thôi.

Chị Trâm kêu lên:

- Trời đất. Mười giờ đêm rồi mà còn sớm. Thôi, tắt đèn đi ngủ đi bé con.

Em lờ đi như không nghe chị Trâm nói, vẫn để đèn, tiếp tục viết. Chị Trâm đang thở dài, anh ạ. Tiếng thở dài buồn sót ruột. sót gan. Cũng may tối nay Trâm không gảy đàn em mới viết được, chứ chị mà đàn như mọi hôm chắc em cũng chào thua đi ngủ mất.

Buồn, anh nhỉ. Tình yêu làm khổ con người. Nghĩ đến Trâm mà em vừa thương vừa bực. Chị không dứt nổi anh Tuấn đâu, anh ạ. Mà anh Tuấn cũng kỳ. Yêu chị Trâm đến thế, làm khổ chị Trâm đến thế mà đành buông xuôi để chỉ ao ước một cuộc động đất cho thành phố này nát tan. Cho chị và anh khỏi rẽ xa nhau.

Em vẫn không hiểu nổi chuyện tình của anh Tuấn và chị Trâm Đàm ạ. Một ông luật sư tương lai mà không đủ tài thuyết phục được gia đình chấp nhận cho cuộc hôn nhân của mình thì quá dở. Em thấy anh Tuấn không xứng với tình yêu của chị Trâm dành cho một chút nào. Nhưng em chẳng biết làm sao giúp chị bây giờ.

Anh yêu,

Em bỗng nghĩ đến một hôm nào anh sẽ rời khỏi thành phố này. Em sẽ phải làm gì, em có đủ can đảm đợi chờ anh không. Bao giờ chúng mình mới gặp lại nhau hử Đàm. Nhiều lần em đã muốn hỏi anh như thế.

Anh đi rồi em sẽ ra vườn mỗi ngày chăm nom khóm viollete cho nó nở thật nhiều hoa, rồi em hái gửi cho anh. Nhé anh. Em sẽ lại tiếp tục đến trường khi mùa hè chấm dứt, và, tiếp tục như thế cho đến một ngày... một ngày em lấy chồng.

Trời ơi, Đàm. Em thấy choáng váng trong ý nghĩ ấy. Chúng mình sẽ lấy nhau, có bao giờ anh định nói thế với em. Em biết anh không thích sống ở thành phố này nhưng anh sẽ đưa em về thăm Huế hoài

hoài, nếu mình sống với nhau phải không anh. Cái gì ở thành phố này cũng nhỏ bé và dễ thương cả. Dễ thương như cánh hoa violette trong vườn nhà em. Dễ thương như chuyện tình của chúng mình vậy.

Có thành sự thật không anh? Một ngày nào đó... một ngày nào đó, cho em mong chờ trông ngóng và hy vọng.

Đàm của em. Đêm buồn quá. Em nhớ anh, em đang gọi anh đó. Và chị Trâm lại trở mình mắng em:

- Ngủ đi Thảo ơi. Mà làm tao thức luôn đêm nay quá.

- Để em viết nốt vài giòng... cho chàng đi chị Trâm.

Trâm ngồi hẳn dậy:

- Mà viết nhật ký à?

Em gật đầu. Trâm tò mò:

- Viết về ai vậy?

- Bỏ em.

Trâm kêu lên:

- A, con bé đã biết nếm mùi yêu đương rồi. Ai thế?

Em cười cười. Trâm vặn hỏi:

- Phải Ngử đã tỏ tình với Thảo rồi không?

- Ngử nào. Ngử mà chịu nói yêu em? Ngử chỉ nói yêu sách vở của Ngử thì có.

- Thế ai? A, đúng rồi, Đàm! Tên Bắc kỳ lém lỉnh ấy đã quyến rũ được con nhỏ Thảo của chị rồi. Phải không Thảo?

Em ngừng viết, quay lại nháy mắt trả lời chị Trâm:

- Đàm tuyệt lắm.

Chị Trâm gật gù:

- Mà bắt đầu thay đổi. Thấy tình yêu có đẹp không hở Thảo?

Em mỉm cười làm thinh. Anh trả lời hộ em đi. Trả lời tình yêu có đẹp không, có dễ thương không?

Chị Trâm mặc áo ngủ dài phết gót, bước chân xuống giường. Chị nói trước khi ra khỏi phòng:

- Đàm cách xa Thảo nhiều năm quá. Đàm chiều được Thảo không?

Em làm lộ Chị Trâm biến sau cánh cửa. Chỉ một thoáng ngắn thôi em đã thấy hình dáng chị thướt tha dưới gốc cây ngọc Lan. Mầu áo trắng của chị nổi bật giữa đêm tối. Em rùng mình. Trong Trâm giống như một bóng ma lướt thướt trong đêm sâu. Một bóng ma cô đơn muộn phiền. Lòng em bỗng trùng xuống. Nước mắt chọt ứa ra, em dỗ em thì thầm – đừng khóc, đừng khóc, nhé Thảo!

Đừng khóc mà nước mắt cứ chảy. Em cắn môi mong nước mắt trở

vào nguồn. Tình yêu buồn quá, Đàm ạ. Buồn kể từ lúc anh xa em. Em không còn có anh cận kề, để vui đi ngày tháng quá dài. Không có anh, em chẳng muốn học hành, chỉ muốn giấu mặt trong gối hoài cho quên ngày tháng.

Chị Trâm đã hết đi dạo, lại ngồi trong chiếc xích đu ngay dưới cửa sổ. Cái xích đu kê dưới cây khế ngọt mà chúng mình vẫn ngồi. Chị đang đưa đôi chân và hát véo von. Một bài ca gọi tình buồn nhưng tuyệt vời. Giọng Trâm cao vút, nghe lạnh lùng. Em muốn tắt đèn, gọi chị về phòng nhưng hình như chị đang mê man thả hồn đi đâu, quên hết cả, như thế giới này của riêng chị mà thôi.

Em không gọi chị nữa, hãy để chị yên, phải không anh, để chị mộng mơ một lúc cho vui bớt buồn phiền. chị là hiện thân của tình yêu và đau khổ. Chị tiêu biểu cho một ít lãng mạn của con gái Huế và ít lém lỉnh tinh nghịch của con gái Hà nội. Chị thường dấu kín tâm hồn chị bằng những đùa phá trước mặt mọi người.

Tiếng hát của Trâm buồn quá, em không còn viết nổi nữa. Hình như vừa xuất hiện thêm một bóng người nữa trong vườn. Em nhòai người nhìn ra. Mẹ, anh ạ. Mẹ tìm ra chỗ chị Trâm. Chị ngồi xoay lưng không nhìn thấy mẹ, vẫn say sưa hát. Tiếng mẹ âu yếm gọi:

- Trâm khuya rồi, đi ngủ, con.

Chị Trâm ngừng hát, quay lại nhìn mẹ rồi vụt đứng lên ôm lấy cổ mẹ như một đứa trẻ con nũng nịu:

- Con đi ngủ ngay đây mẹ. Tại trong phòng nóng quá.

- Ủ, vào đi kéo nhiễm sương.

Trâm chợt hỏi:

- Mẹ thương con không mẹ?

Mẹ âu yếm:

- Hỏi vớ vẩn.

Chị Trâm ôm choàng vai mẹ. Hai người đi vào nhà. Em ngồi lặng lẽ nhìn ra màn đêm. Em sẽ tắt đèn khi tiếng chị Trâm nằm xuống giường. Em sẽ ngồi thật im trong bóng tối. Để nhớ anh, để mơ mộng đến anh, Đàm ơi!

Buổi trưa Trâm không về. Trong bữa cơm Thảo thấy ánh mắt mẹ âu lo phiền muộn. Thảo cũng thấy buồn buồn. Lần đầu tiên Trâm bỏ bữa cơm và đi mà cả nhà không ai hay biết.

Bàn ăn đầy lặng lẽ. Mẹ ăn vội nửa chén cơm rồi đứng lên, mắt thỉnh thoảng lại trông ra cửa. Thảo buông bát đứng bên. Mẹ lơ đãng ăn một trái ổi chín ương. Mẹ hỏi Thảo:

- Trâm nó không dặn con là nó đi đâu hết à?

Thảo lắc đầu:

- Không, mẹ. Con dậy thì chị Trâm đi rồi. Con nghĩ chị ấy đến nhà bạn.

- Đáng lẽ Trâm phải xin phép mẹ một câu. Chưa lần nào Trâm đi đâu sớm và bất ngờ như thế.

Thảo nói nhỏ:

- Có lẽ chị ấy bị bạn giữ nên trưa không về mẹ ạ. Mẹ yên tâm nghỉ đi, có lẽ lát nữa chị ấy về tới đó mẹ.

Mẹ quay lưng đi vào bếp:

- Con cái chỉ làm khổ bố mẹ. Trâm nó lớn rồi mà còn vô ý thế.

Thảo chợt nói:

- Có khi anh Tuấn rủ chị Trâm đi chơi đâu xa xa nên chị mới đi sớm thế.

Vào bếp một lúc mẹ lại quay trở ra. Bà ngồi xuống divan, dáng nghĩ ngợi. Thảo bưng nước ra cho mẹ, bà gọi:

- Thảo này!

Thảo nhìn mẹ:

- Dạ.

- Sao mẹ lo quá. Đêm hôm qua Trâm ra vườn ngồi khuya lắm. Mẹ nghĩ Trâm nó có điều gì phiền muộn, bứt rứt trong lòng mà không nói ra đi+ợc.

- Dạ...

- Hồi này Tuấn và chị Trâm con ra sao?

Thảo chớp mắt. Bất chợt Thảo thoáng nhớ đến câu Trâm nói hôm nào:

- Anh Tuấn rủ tao trốn đi ạ Chỉ có cách đó mới không ma t được nhau.

Thảo bỗng hốt hoảng, nàng đứng vùng dậy. Mẹ nhìn Thảo ngơ ngác:

- Có chuyện gì thế?

Thảo lúng túng. Không biết có nên kể lại cho mẹ biết không? Biết đâu? Biết đâu Trâm đã bỏ đi theo Tuấn rồi? Tim Thảo nhói đau.

Không thể như thế được. Trâm làm thế gia đình Tuấn sẽ cười Trâm, khinh Trâm. Họ sẽ chê bai Trâm và thành kiến càng ngày càng chồng chất thêm.

Không thể được. Chị Trâm giàu nghị lực và đủ sáng suốt để hiểu điều đó. Làm sao mà chị dám bỏ cha mẹ, bỏ các em để đi theo Tuấn chứ. Thảo thấy yên tâm đôi chút nàng ngồi xuống cạnh mẹ:

- Chắc hai người vẫn thường, thưa mẹ.

- Trâm có thường tâm sự gì với con không?

Thảo nhẹ nhẹ lắc đầu:

- Không mẹ ạ.

Mẹ nhìn Thảo buồn buồn:

- Mẹ định cho Trâm đi xa Thảo ạ. Mẹ tính gửi chị Trâm vào Sài Gòn ở trọ nhà bác Thái để Trâm tiếp tục học. Mẹ mong cho Trâm nó quên Tuấn đi.

Thảo ngồi yên thấy ghen ở cổ. Nhà có hai chị em là lớn. Trâm đi rồi Thảo sẽ thui thủi một mình không ai chia sẻ tâm sự vui buồn... Như thế thì buồn quá, Thảo sẽ cô đơn biết chừng nào. Mẹ thì già rồi, mẹ sống với thế giới phẳng lặng bình yên bên cạnh bố ít nói và chẳng mấy khi giao tiếp với con cái, bên ngoài. Tối ngày bố miên man vào phòng sách ngoại ngữ đủ loại, đọc say sưa. Mấy đứa em còn nhỏ, thích ở ngoài đường, ở bên hàng xóm hơn là thích ở trong nhà và chẳng mấy khi gần gũi bên Thảo, bên Trâm. Vậy còn mình Thảo, Thảo sẽ ra sao?

Mẹ nhìn Thảo đăm đăm:

- Con có ý kiến gì không Thảo?

Thảo chớp chớp mắt:

- Nếu mẹ thấy chuyện chị Trâm và anh Tuấn quả thật không thể tiến xa hơn thì mẹ cũng nên làm như vậy. Chị Trâm cũng có vẻ mong được đi xa thành phố này ít lâu.

Mẹ vuốt tóc Thảo, mắt bà sụp buồn:

- Trâm đi xa, Thảo buồn lắm phải không?

Thảo ôm vai mẹ, nàng gục đầu lên ngực bà, bật khóc:

- Vâng, con buồn lắm. Nhưng... nhưng con cũng muốn chị Trâm đi xa mẹ ạ. Con không muốn chị Trâm yêu anh Tuấn, anh ấy không xứng đáng làm chồng chị Trâm đâu.

Mẹ thở dài. Tiếng thở dài làm se thắt lòng Thảo. Mẹ nói:

- Trong chuyện yêu thương làm gì có xứng đáng hay không xứng đáng nữa con. Mẹ biết Tuấn nó thương Trâm thành thật nhưng Tuấn bị ràng buộc quá nhiều, bởi một gia tộc giòng dõi quan gia. Tuấn lại sống trong gia đình quá khắt khe và đầy thành kiến. Tuấn sẽ không có cách nào vùng thoát ra khỏi sự kiểm tỏa của mọi người đâu con. Bao nhiêu liên hệ, bao nhiêu trói buộc...

Thảo nhăn mặt lắm bầm:

- Đàn ông như vậy hèn yếu quá. Mà thời buổi này có giòng dõi thì cũng chỉ là vang bóng. Cái quá khứ vàng son của một thừa xa xưa không còn giữ được cho mái ngói đã rêu phong.

Thảo ngừng nói, nhìn mẹ, và tiếp:

- Không bao giờ con muốn lấy những người giòng dõi, không bao giờ con mơ ước địa vị phù phiếm của họ cả mẹ. Lọt vào xã hội lạ ấy là thà

ở vậy còn thoải mái hơn.

Mẹ ngồi im. Thảo cắn nhẹ môi. Nàng vẫn không thông cảm được với Tuấn một chút nào. Tuấn yêu mà không dám đương đầu với mọi khó khăn. Tuấn yêu mà không dám hy sinh cho người yêu được sung sướng. Nàng nghĩ đến Đàm và nàng tin Đàm sẽ vượt trên Tuấn về điểm đó.

Thảo đứng dậy, nàng an ủi mẹ:

- Mẹ đi nghỉ cho khỏe. Chừng nào chị Trâm về con sẽ nói chị ấy vào xin lỗi mẹ ngay.

Mẹ gượng cười. Thảo đưa mẹ vào phòng rồi lặng lẽ trở về phòng nàng, lên giường nằm. Buổi trưa vắng Trâm buồn quá. Đàm không thấy đến, chàng đã từ Đà Nẵng trở về chưa?

Không tài nào dỗ được giấc ngủ, sao nhớ Trâm ghệ Thảo nhìn ảnh Trâm treo trên tường. Mái tóc ngắn ngổ ngáo và nụ cười đẹp lãng mạn. Trông Trâm thật tươi trẻ, quyến rũ và sung sướng. Vậy mà Trâm đang khổ.

Thảo nằm xoay mặt vào tường. Trưa hè thật oi ả, tiếng thạch sùng tắc lười nghe rõ mồn một trong im vắng, buồn như tiếng than thở của ai. Thảo nhắm mắt lại. nghĩ đến Đàm để tìm chút yên ổn cho tâm hồn.

Tóc xoắn ngang lưng

Chương 3

Thảo thức giấc bởi tiếng đập cửa phòng. Tưởng Trâm đã về, Thảo ngồi bật dậy. Nàng mở tung cánh cửa – Không phải Trâm mà là chị Tám. Chị nói:

- Có cô Anh Thư đến chơi.

Thảo hỏi nhanh:

- Anh Thư_đến với ai không chị?

- Không cô ấy đến một mình.

- Tôi xuống ngay bây giờ đây.

Thảo quay vào phòng chải tóc. Nàng mở tung cánh cửa cho ánh nắng lùa vào. Giờ này Trâm vẫn chưa về, đi đâu mà đi ghê thế không biết nữa. Thảo

thấy lo, nhìn quanh phòng, không có một thay đổi nào cả. Trâm đi đâu! Đi đâu nhỉ?

Thảo xuống phòng khách. Anh Thư đang ngồi đọc báo chờ nàng.

Thảo ngồi xuống bên cạnh Anh Thư hỏi:

- Đi đâu mà chịu khó đến thăm "tui" thế này?

Anh Thư cười mà ánh mắt có vẻ băn khoăn:

- Ở nhà buồn quá đến Thảo chơi chứ đi đâu.

Thảo nói:

- Nghỉ hè mình đâm thất nghiệp Anh Thư nhỉ. Đôi lúc nhàn rồi một cách kỳ lạ.

Anh Thư so vai:

- Mi là con than nhàn rồi thất nghiệp nặng, rửa tao đây, còn thất nghiệp hơn mi.

Thảo mỉm cười:

- Mi có mấy ông anh chịu chơi đưa mi đi bát phở tối ngày mà thất nghiệp cái nỗi gì.

Anh Thư bĩu môi:

- Đi bát phở với anh đâu có thú.

Thảo hỏi:

- Đi với ai mới thú?

Anh Thư chum môi nói nhỏ:

- Với bồ như mi đó.

Thảo kêu lên:

- Tao đi với bồ hồi nào. Mi đừng có nói tầm bậy.

Anh Thư cười cười:

- Mi bát phở với Đàm rồi, ai cũng nói mi bỏ em, yêu anh. Mi tàn nhẫn.

Thảo cắn môi:

- Mi nói gì kỳ vậy Anh Thư? Tao đâu có bồ với Ngữ cũng đâu có bồ với Đàm. Ai mà đồn tầm bậy vậy?

Anh Thư nháy mắt:

- Tại mi đi chơi với Đàm kỹ quá. Bạn bè thấy hoài, nên mới có chuyện để nói chứ sao.

Thảo dựa đầu vào thành ghế. Mình đi chơi với Đàm nhiều thật. Nơi nào cũng có bước chân mình và bước chân chàng quán quýt bên nhau. Mình mù mịt

chỉ nhìn thấy có chàng mà thôi. Không Ngữ, cũng không bạn bè chỉ có hai đứa với những đùa vui không dứt, với những ánh mắt gợi tình.

Làm sao mà

mọi người không biết, làm sao mà bạn bè không thấy ra. Thành phố này nhỏ bé quá phải không Đàm. Thảo nào mà anh vẫn than buồn.

Không có em,

anh đi rồi. Giã từ thành phố rồi. Ở đây buồn quá, buồn day dứt vậy.

Nhớ Sài Gòn ghê đi Thảo ơi. Thảo không giữ được bước chân anh, Đàm ạ.

Anh Thư đứng dậy, nằng thân mật kéo tay Thảo:

- Ra vườn chơi đi Thảo. Trong nhà nóng quá.

Thảo bước nhẹ theo Anh Thư Anh Thư chỉ khóm violette, hỏi Thảo :

- Mi trồng đây hả?

- Ừ

- Có hoa chưa?

- Có một hai cái tao ngắt rồi.

Anh Thư cười:

- Đem ép nhật ký phải không?

Thảo gật đầu nhẹ nhẹ. Anh Thư nói:

- Bữa mô cho tao ít bông nghe.

- Làm gì?

- Để ép vô nhật ký như mi.

Thảo cười:

- Mi cũng viết nhật ký nữa à?

Anh Thư lườm Thảo:

- Mi làm như mỗi mình mi là độc quyền viết nhật ký không bằng. Con gái đưa mô chẳng biết viết nhật ký. Đưa mô chẳng có một cuốn để thử thử một mình.

Thảo mỉm cười nhìn Anh Thư Tuổi mình là tuổi viết nhật ký Anh Thư ạ. Hôm qua đi học có anh chàng đi theo tán tỉnh làm bước chân mình ngưng

ngừng. Sáng nay trời thật đẹp, chiều mưa buồn lê thê Nhật ký đã ghi hết những vui buồn trong tuổi học trò của đám con gái. Thảo nhớ năm học đệ lục

của nàng. Nàng đã bắt đầu viết nhật ký do ý kiến của ông thầy dạy Việt văn. Thầy nói:

- Các em mỗi người sẽ phải sắm một quyển sổ nhỏ, chúng mình sẽ viết nhật ký hằng ngày, bất cứ có chuyện gì, chuyện vui, chuyện buồn, các em cũng

phải viết vào đó. Bắt đầu từ tuần tới tôi sẽ khám nhật ký của các em để phê điểm.

Bọn con gái xôn xao:

- Viết nhật ký mà đưa thầy phê điểm nữa hờ thầy?

- Viết nhật ký là viết những gì?

- Ôi chao! Khó chết được.

Thầy giảng:

- Tôi sẽ hướng dẫn các em viết nhật ký. Mình hãy viết thật, nghĩ sao viết thế, không cần phải che đậy giấy giếm. Cứ thử xem các em sẽ thấy thích thú

trước quyển nhật ký của mình là cái gương soi tâm hồn mình. Không khó khăn lắm đâu. Cứ viết thử đi. Viết chuyện trong lớp học của mình. Đó cũng là cách để các em giỏi về Việt văn. Tuần tới tôi sẽ khám và phê điểm thử.

Nhật ký năm ấy Thảo viết chương đầu.... Tôi giận Hà rồi. bạn bè gì mà ích kỷ quá, mượn nó quyển sách mà nó không cho, nó còn la tôi:

- Ai biểu mi làm biếng đi học. Mi mượn đũa khác mà chép.

Tôi sùng sộ lại với Hà:

- Cái mặt ích kỷ.

- Cái mặt lười.

- Mi chứ ai?

- Mi đó!

Thế là hai đứa giận nhau. Tôi không có bài để học, vô lớp thầy lại dò trúng tên tôi. Ôi! Tôi bị ăn trứng vịt vì một con nhỏ Hà. Ghét mi quá, ghét mi ghê

nhỏ Hà ơi.

Cái tuần mà thầy kiểm nhật ký thì hai đứa đã hết giận nhau. Thầy đọc của mỗi đứa một câu. Toàn những chuyện lắm cảm buồn cười không chịu được.

Thầy đọc nhật ký của tôi gật gù:

- Thảo viết khá lắm.

Thảo sung sướng tê người, thầy khen trong lúc Hà ré lên:

- Thảo viết xấu con trong nhật ký mà thầy khen cái chị Con nhỏ kỳ quá à.

Thầy cười:

- Mà Thảo viết có thật không?

Hà gật đầu miễn cưỡng:

- Thật ạ.

- Thế là hay đó.

Hà ngúng nguẩy mái tóc dài. Trên đường về nó mắng Thảo:

- Mi chưa cái tật nói xấu tao trong nhật ký đi nhé. Cái con khùng.

Chuyện có rứa mà cũng viết vô cho thầy đọc...

Thảo cười khúc khích, Anh Thư liếc nhìn Thảo ngạc nhiên:

- Mi cười cái chi rứa?

- Cười chuyện ngày xưa.

- Chuyện chi?

- Chuyện viết nhật ký của tụi mình năm đệ lục ấy.
 Anh Thư chớp mắt, cười:
 - Ủ! Chuyện đó vui thật. Đứa nào viết cũng ngớ ngẩn thầy đọc lên cả lớp nghe chung cười muốn chết.
 Thảo khoác vai Anh Thư ngồi xuống phiến đá dưới gốc cây Ngọc Lan. Anh Thư hít hà khen:
 - Thơm quá mi ạ.
 Thảo gật đầu:
 - Thơm thật. Tao hay hái ngọc lan để trên bàn học. Buổi tối ngồi thơm nức mũi luôn.
 Anh Thư duỗi đôi chân xuống đất. Nàng đi chân trần:
 - Đi đất cho mát chân.
 Thảo nói:
 - Ủ! Lát về rửa chân cũng được.
 Anh Thư chột hỏi:
 - Chị Trâm có nhà không mi?
 Thảo lắc đầu:
 - Chị ấy đi chơi từ sáng.
 - Chuyện chị với anh Tuấn ra sao?
 Thảo so vai:
 - Vẫn vậy.
 - Buồn nhỉ?
 - Sao buồn?
 - Tình yêu!
 Thảo liếm môi:
 - Tình yêu buồn thật.
 Anh Thư ghé vai Thảo, hỏi nhỏ:
 - Mi không yêu Ngữ à, Thảo?
 Thảo cười buồn:
 - Chả biết.

- Ngữ chưa tỏ tình với mi?
 - Chưa.
 - Còn Đàm?
 Anh Thư hỏi. Thảo rùng mình:
 - Đàm sao?
 - Mi yêu Đàm chứ?
 Thảo nhăn mặt:
 - Mi tò mò ghê Tao chả yêu ai cả.
 - Nhưng mi có cảm tình với anh ấy.

- Ủ!

Anh Thư thờ dài:

- Đám có vẻ coi thường thành phố mình quá Thảo ạ.

Thảo nhìn Anh Thư chăm chú:

- Sao mi nghĩ thế?

- Anh ấy có vẻ ngang ngang.

- Không phải đâu.

Anh Thư nhìn Thảo:

- Mấy đứa nó nói anh Đám có vẻ... đều.

Thảo trợn mắt:

- Đứa nào nói kỳ vậy?

Anh Thư cười buồn;

- Con gái thành phố này nói thế đó. Con trai Bắc tán giỏi, ăn nói hấp dẫn và... đều một cây.

Thảo cúi nhìn xuống đất. Nàng vẽ nguệch ngoạc xuống đất, hỏi Anh Thư:

- Mi đã tiếp xúc với Đám nhiều lần. Mi thấy anh ấy có đều không?

Anh Thư nhún vai:

- Đám thì chưa biết được. Nhưng anh ấy là con trai Bắc kỳ mà, làm sao không đều cho được.

Thảo đỏ mặt, nàng nhìn Anh Thư:

- Mi vợ đứa cả nắm rồi đấy. Bắc, Nam, Trung gì thì cũng có người đều, người tốt chứ. Mi không nể mặt tao chút nào cả. Tao cũng là con gái Bắc.

Anh Thư chớp mắt. Nàng nhìn Thảo cười dịu:

- Ờ, tao xin lỗi mi, đáng lẽ tao không nói chi điều đó. Mà Thảo này, anh Đám sắp đi phải không?

Thảo giật mình:

- Ai nói với mi điều ấy?

- Anh Đám.

- Bao giờ? Bao giờ hờ Anh Thư?

Anh Thư cầm tay Thảo:

- Mi làm chi mà hốt hoảng quá. Tao mới biết tin sáng nay.

Thảo hỏi như rên:

- Mi nói thật chứ?

- Thật mà.

- Mi gặp anh Đám.

- Không.

- Vậy sao mi biết?

Anh Thư mân mê bàn tay Thảo:

- Anh ấy đến từ già tao nhưng không có tao ở nhà chỉ gặp chị người làm. Anh ấy nhắn thê.

- Có lẽ nào?

Thảo nói. Anh Thư gật đầu:

- Ủ! Có lẽ nào.

- Anh Đàm chưa gặp tao.

- Biết đâu chiều nay anh ấy chả đến.

Thảo như muốn khóc:

- Tao không mong Anh Thư ạ.

Anh Thư bảo Thảo:

- Hay mi đến Ngũ hỏi xem.

- Hỏi làm gì?

- Biết đâu anh Đàm chả nói đùa cho vui.

Thảo nói:

- Mi đến đi.

Anh Thư lắc đầu:

- Tao đến kỳ lắm.

- Sao mà kỳ?

- Họ nói chết.

Thảo hất mặt:

- Mi sợ họ nói mi, bộ tao họ thao sao?

Anh Thư nhăn mặt:

- Mi khác, tao khác.

- Khác ở chỗ nào ?

- Mi không phải là con gái Huế. Mi bất cần thiên hạ quen rồi. Vả lại, mi với Ngũ thân nhau hơn tao.

Thảo nhún vai, im lặng. Anh Thư đứng dậy:

- Thôi tao về đây.

Thảo nhìn ra ngoài trời:

- Còn nắng quá. Về làm chi sớm.

- Tao còn đến nhà Hà.

Thảo gật đầu:

- Thôi mi về vậy.

Hai đứa sánh vai nhau ra cổng. Anh Thư ngắt một chiếc lá dâm bụt, nói:

- Sắp hết hè rồi Thảo.

Thảo cười nhẹ:

- Mùa thu đã đến rồi đó.

- Tao nhớ trường nhớ lớp quá.

- Tao cũng thế.

Anh Thư chớp mắt:

- Chẳng có gì êm đềm thơ mộng bằng tuổi học trò, Thảo há. Tao nhớ những buổi chiều tan học của chúng mình, những ngày vui đùa với nhau. Vui quá.

Thảo im lặng. Lòng nàng đang nặng trĩu những lo âu, phiền muộn.

Đâu còn trí óc để mộng mơ như Anh Thư Anh Thư nói với Thảo:

- Thôi mi vào nhà đi. Tao ra đầu đường đón xe.

Thảo nắm tay Anh Thư:

- Hôm nào nhập học nhớ đến rủ tao Thư nghe.

- Ừ !

- Tao chờ mi đó.

- Tao sẽ đến sớm. Tuần sau mình nhập học rồi còn gì. Mi may áo mới chưa ?

- Chưa ! Áo cũ tao còn mặc được.

Anh Thư nháy mắt:

- Tao may thêm hai cái rồi đó.

Thảo mỉm cười nhìn bóng Anh Thư xa dần. Nàng quay vào nhà và quyết định đến Ngũ. Thảo thấy lòng dịu đi khi nghĩ tới Đàm. Ta vẫn còn chàng trong tình yêu !

Khi Thảo tới được nhà Ngũ, trời đã chạng vạng tối. Ngôi nhà xinh xắn nằm trên đường Lê Lợi, một nẻo đất về cầu Trường Tiền, một nẻo đi về trường

Đồng Khánh và trường Quốc Học. Bên kia đường, đi xéo lên mấy chục thước là bến đò Thừa Phủ, Thảo thường đến Ngũ rồi hai người xuống đò qua

sông vào thành Nội. Từ đằng xa Thảo đã nhận ra ngôi nhà Ngũ quen thuộc quét vôi xanh nhạt lẫn trong đám lá rậm xanh của vườn cây. Ở Huế, hầu

hết các nhà trong thành phố đều có một mảnh vườn nho nhỏ. Trồng vài cây khế, cây ổi, dăm cây hoa đẹp để có trái, có hoa thường thức quanh năm.

Thảo dừng lại trước cánh cổng đóng kín có gài then sắt. Do dự vài giây, Thảo gọi:

- Ngũ ơi, Ngũ.

Trong nhà có người lên tiếng, rồi chị người làm tắt tả chạy ra.

- A, cô Thảo lâu quá không thấy cô ghé lại chơi.

- Ừ, tôi bận. Cậu Ngũ có nhà không ?

- Dạ có. Cậu đang trong phòng học.

Chị người làm mở cửa cho Thảo bước vào trong, Thảo nghĩ:

- Chính ra câu hỏi là: Ông Đàm có nhà không ? Và câu trả lời của chị

ấy là:

- Dạ có. Ông đang chờ cô trong phòng khách

Mình chỉ mong thế thôi. Còn Ngữ lúc nào Ngữ chẳng ở nhà, nếu có vắng chỉ là đi học hay đã đến nhà mình. Ngữ có làm gì khác nữa đâu ?

Thảo bước vào phòng khách. Ngôi nhà cũng thật vắng. Đàm có nhà không nhỉ ? Thảo ngồi xuống salon, nhìn quanh, cố tìm một dấu vết gì để chứng

minh được sự hiện diện của Đàm trong căn phòng này. Nhưng tất cả đều quá quen thuộc với ánh mắt nàng.

Một lúc, Ngữ từ trong phòng bước ra. Áo chui tay dài, quần xám đậm mang dép dạ Tay Ngữ cầm hai cuốn sách. Thấy Thảo, Ngữ cười thân mật:

- Hôm nay rảnh rồi lắm sao mà đến chơi với Ngữ ?

Thảo hỏi lại:

- Mọi ngày Ngữ thấy Thảo bận lắm sao ?

Ngữ tự nhiên:

- Không phải thế. Nhưng ít khi gặp Thảo lúc này.

Thảo nhìn Ngữ dò xét. Nhưng nét mặt Ngữ thản nhiên, vui vẻ. Ngữ nói:

- Biếng học nên bây giờ bài nhiều thấy sợ. May có anh Đàm, Ngữ nhờ anh đến thăm Thảo hộ nên Ngữ yên tâm ở nhà lo gạo cho kịp ngày.

Thảo làm ra vẻ lơ đãng:

- Ừ anh Đàm cũng thường đến Thảo chơi. Anh nhờ anh ấy đến thăm nhưng có bao giờ anh hỏi anh Đàm biết Thảo ra sao đâu ?

Ngữ nói:

- Có chứ. Anh Đàm bảo Thảo vẫn mạnh và hỏi thăm anh nữa mà.

Thảo vội vả gật đầu:

- Thì Thảo vẫn hỏi thăm anh mỗi khi anh Đàm đến. Nhưng anh bận rộn thế chắc ít thời giờ nghĩ đến đi chơi...

- Bởi vậy anh mới nhờ anh Đàm mời Thảo đi chơi đây đó. Anh Đàm tốt lắm Thảo, anh đúng là một người đứng tuổi chừng chặc...

Thảo ngồi im. Câu nói gọi cho Thảo thấy ngay một đoạn đường xa giữa Thảo và chàng. Đàm lớn hơn Thảo cả mười mấy tuổi và tâm hồn chừng chặc

hơn Thảo quá nhiều. Sự cách biệt ấy làm cho Thảo xa Đàm một chút.

Thảo cố làm ra vẻ tự nhiên:

- Anh Đàm đi Đà Nẵng mấy hôm rồi Ngữ ?

Ngũ vui vẻ:

- Về rồi, anh ấy về trưa hôm nay. Hình như là đang tắm.

Thảo nghe lòng mình reo vui như tiếng nhạc. Đàm đã về, đang ở bên nàng trong gang tấc. Đàm sắp hiện ra trước mắt nàng, cười nói với nàng, nhìn

nàng âu yếm và trao cho Thảo tình ý của cả một trời yêu đương.

Thảo bỗng nghe giọng mình thân mật với Ngũ hơn:

- Anh đọc gì đó ?

- Sách tham khảo. Khó và chán quá.

- Thảo có làm rộn anh lắm không ?

Ngũ nhăn mặt, âu yếm:

- Sao Thảo lại nói thế ?

- Chỉ ghé thăm một lát rồi về.

- Ừ. Ít hôm nữa gạo hết bài anh sẽ đến Thảo luôn.

Có tiếng chân ở cửa phòng. Đàm hiện ra trong ánh hào quang của chàng và Thảo thấy hoa cả mắt. Xa cách mới hai ngày Thảo thấy Đàm như lạ hẳn ra.

Chàng trau chuốt, ăn diện hơn những lần Thảo đã gặp.

Đàm cười và cuối lưng chào Thảo theo lối hài hước kiểu vui chúa ngày xưa. Thảo gọi khẽ, như một lời hoan hỷ xuất tự cõi lòng bật lên âm điệu:

- Anh !

Ngũ cười với cả hai người rồi đứng lên:

- Anh Đàm vào chơi. Nếu anh Đàm rảnh, lát nữa đưa hộ Thảo về cho em nhé.

Đàm gật đầu. Ngũ quay nhìn Thảo:

- Ngũ vào trong nhé. Thảo có cần gì anh không ?

Thảo lắc đầu nhẹ nhàng:

- Cám ơn anh. Thảo sẽ về một mình cũng được, không dám phiền anh Đàm.

Đàm nhìn theo sau lưng Ngũ đang bước đi:

- Ai dạy Thảo cách nói khách sáo kiểu đó ?

- Em. Em sợ anh không thích.

- Lại một câu nói nhảm.

- Nếu không anh đã chẳng bảo em đi biệt hai ngày trời nay.

Đàm ngồi xuống cạnh Thảo:

- Cô Bắc Kỳ nho nhỏ ời. Cô học thói chanh chua từ bao giờ thế ?

Thảo cười, quay đi. Đàm ngồi lặng một chút rồi bảo Thảo:

- Anh đưa em đi nhé.

- Đi đâu ?

- Đi chơi với anh.
- Không phải đưa em về à ?
- Có, nhưng chưa phải bây giờ. Anh muốn được đi chơi với em một lát.
- Sắp tối rồi anh ?
- Sắp tối là lúc người ta ra đường tấp nập.
- Huế không phải Sài Gòn đâu anh.
- Cách mạng Huế đi. Làm cho Huế bừng tỉnh dậy đi, sau giấc ngủ dài.

Thảo phì cười:

- Anh tính chuyện to tát và khó khăn quá.
- Chả có gì kho lắm. Huế bây giờ đây bừng tỉnh khá nhiều. Huế bây giờ không còn là Huế của những năm thập niên sáu chục nữa đâu.
- Anh có vẻ hiểu nhiều về Huế ?
- Nhờ em đó.
- Thảo có dám nói gì về Huế với anh đâu.
- Anh tìm tòi qua Thảo.

Hai người ra khỏi nhà. Nắng đã tắt, chỉ còn nắng chiều đỏ ửng ở chân trời, in bóng dưới lòng sông Hương lặng lẽ. Quang cảnh cổ kính và buồn của Huế

lúc này như được đóng khung trong không gian và thời gian đó. Thảo thấy buồn buồn lạ.

Đàm và Thảo bước cạnh nhau trên hè phố, dọc theo hàng cây có xen kẽ những chiếc ghế đá dài cho người mỗi chân. Gió sông lồng lộng thổi lên, tung bay vạt áo dài của Thảo.

- Trông em như Huế.
- Anh nói gì, em không hiểu.
- Sầu muộn như nhau. Sao vậy ?
- Có gì đâu ?

Thảo định bảo tại anh đó. Tại anh sắp ra đi, tại anh bỏ lại sau lưng biết bao nhiêu là thân thiết. Nên Huế buồn. Cảnh buồn người có vui bao giờ đâu,

câu nói ấy đúng với Thảo lúc này. Thảo định hỏi bao giờ anh rời bỏ xứ này, nhưng lại e dè một nỗi gì vu vơ không duyên không cớ.

- Anh đã thuộc đường, lối này để trường em học, phải không em ?
- Dễ thế mà cũng khoe.
- Và xuống bến đò kia, em và Ngữ thường sang sông vào thành Nội, nhỉ Thảo.
- Ngữ khoe anh hết à ?

- Gần như thế. Ngữ khơi lại nhiều kỷ niệm thơ mộng lắm.
- Ừ, hai đứa Thảo và Ngữ chuyên môn rủ nhau đi khắp vùng những ngày nghỉ.

Bất chợt Thảo khám phá ra cả mình và Đàm lúc này cùng nhắc nhở đến Ngữ quá nhiều. Không ai còn e dè trốn tránh. Và hình như Đàm đang ôm ấp một ý tưởng gì.

Đàm rủ:

- Xuống bến đò em nhé.
- Đi đâu hở anh ?
- Qua bến kia ra chợ Đông Ba ăn bánh khoái hay ăn bún bò. Trời mát thế này ăn món nóng hẳn phải ngon.

Thảo ngại ngùng:

- Em còn phải về ăn cơm với mẹ.

Nói xong Thảo nghĩ tới bữa cơm chiều nặng nề khó thở. Trâm vẫn chưa về, từ lúc Thảo đi. Mẹ thấy Thảo sửa soạn, lo lắng hỏi:

- Thảo đi đâu đó ?

Thảo nói dối:

- Con đến chỗ quen xem có chị Trâm ở đó không. Hay nhờ chúng nó nhắn dùm xem, nếu gặp.

Mẹ e ngại:

- Có sợ tai tiếng bay đi không ?

Thảo làm bộ thản nhiên:

- Có gì mà tai tiếng, mẹ. Chị Trâm đi chơi về muộn thì kiểm, có sao đâu ?

Bà cụ chép miệng:

- Ừ Thảo đi đi. Mau rồi về ăn cơm, mẹ cũng không cho ba biết gì hết cả. Tại biết nói làm sao bây giờ.

Đàm cười vui:

- Thì ăn chút chút thôi.

Đàm dắt tay Thảo bước xuống đò. Bọn lái đò nhìn hai người soi mói.

Đàm thản nhiên dìu Thảo ngồi xuống gần mũi thuyền và chàng rút thuốc lá ra

châm. Con thuyền tách bến, lênh đênh. Gió sông rạt rào từ ngọn sông thổi xuống cuối sông, lướt là là mặt nước, đem vạt áo Thảo quần quít đôi chân

Đàm. Thảo nhẹ nhàng giữ đôi vạt áo cho khỏi tốc lên.

Tiếng nước vỗ róc rách bên mạn thuyền. Chiếc mũi chúi xuống, nhô lên vì sóng con thuyền đang chạy ngược dòng đến. Thảo thấy Đàm khom người nhìn

về một nẻo sông. Chàng như bắt gặp một sự gì hay ho trên mặt nước tím thắm lúc đó.

Bên kia sông lác đác nhà đã lên đèn. Đàm nhảy lên bờ trước, nắm tay Thảo kéo lên sau. Hai người bước chậm rãi trên vùng gạch đá nhấp nhô:

- Thảo mỗi chân không ?
- Hơi mỗi.
- Lên trên này tìm chỗ ngồi anh bóp chân cho.
- Bậy.
- Sao vậy ?

Thảo lườm Đàm:

- Anh muốn cho cả thành phố này trông thấy cảnh đó à ?
- Có sao đâu ? Mỗi chân thì bóp cho đỡ mỗi...

Thảo cười:

- Nói như anh ! Huế không đồng lõa với mọi người như Sài Gòn bao giờ.

Đàm phát tay làm một cử chỉ bất cần:

- Trong mắt anh, em lớn hơn Huế nữa.

Thảo im lặng. Cả hai lên tới hè phố. Đàm chăm chú tìm một quán ăn.

Ngôi quán nhỏ gần ngay cổng vào thành Nội.

- Ăn bánh khoai nhé Thảo ?
- Anh thích ăn bánh khoai thế sao ?
- Không thích lắm, nhưng dễ ăn. Nó gợi nhớ bánh bèo trong Nam.
- Ở nhà em và chị Trâm thường làm bánh khoai ăn thay cơm.

Đàm quay nhìn Thảo:

- Ủ, Trâm. Trâm vui rồi chứ ?

Đôi mắt Thảo sụp buồn. Nói sao bây giờ. Trâm đã không có mặt ở nhà cả ngày nay, chẳng nói với ai và chẳng ai biết Trâm ở đâu.

- Không có gì đổi thay cả anh. Trâm vẫn vậy.
- Vẫn nụ cười và khóc thầm ?
- Đại khái thế
- Tội cho Trâm. Vĩnh Tuấn phải an ủi Trâm nhiều mới phải.

Thảo lạnh lùng:

- Em lại mong anh Tuấn đừng an ủi gì chị Trâm hết. Vì anh ấy chẳng đủ sức làm được gì.

Đàm gọi món ăn rồi nhìn Thảo dăm dăm:

- Thảo không thích Tuấn ?
- Không hẳn thế. Nhưng em không muốn chị Trâm lấy anh Tuấn.

Và Thảo tiếp:

- Không nên lấy một người đàn ông không đủ sức bảo vệ cho mình,

không dám tranh đấu vượt qua mọi sóng gió trở ngại để lấy người mình yêu.

Nét mặt Đàm dịu lại, anh mắt chàng xa xôi:

- Đừng trách ai khi mình không là họ trong một chuyện tình. Có những lý lẽ bất khả kháng, và người ta không thể làm quá sức mình.
- Em không thấy Vĩnh Tuấn cố gắng chút nào. Và Vĩnh Tuấn cũng chẳng phải cố gắng quá sức trong chuyện đó.

Đàm mỉm cười:

- Muốn trách Tuấn, phải là Tuấn đã.

Rồi Đàm giục:

- Ăn đi em, cho nóng.
- Anh ăn đi. Em ăn ít thôi để về ăn cơm với mẹ nữa.

Đàm âu yếm:

- Ít thì cũng phải ăn đi. Để nguội mất ngon.
- Anh cứ ăn trước đi. Em ngồi nhìn anh ăn cũng thấy ngon rồi.

Đàm cười ròn rã. Tiếng cười cởi mở và vui vẻ. Thảo nghĩ mình sẽ hoàn toàn vui nếu đừng bị ám ảnh vì những chuyện lo âu, buồn bực như chuyện Trâm

bỏ đi đâu suốt ngày, chuyện Anh Thư đến nhà buổi chiều và nhất là tin Đàm sẽ rời bỏ thành phố này vội vàng hơn Thảo tưởng.

Bữa ăn kết thúc nhanh chóng vì chỉ có mình Đàm ăn, Thảo gấp vài miếng rồi thôi. Uống trà nóng xong, Đàm trả tiền rồi cùng Thảo bách bộ dọc theo

phố ra hướng chợ Đông Bạ Buổi tối thực sự đã đến, từ lúc đó.

Đến chân cầu, Thảo nói:

- Tối rồi đó anh.
- Mình qua cầu nhé ?
- Dạ.

Gió sông lồng lộng đưa lên, những bước chân Thảo hơi chập choạng. Đàm lại châm thuốc lá. Chàng vừa đi vừa đọc:

- Qua cầu ngã nón trông cầu
- Cầu bao nhiêu nhịp em sầu bấy nhiêu

Thảo nghiêng mặt nhìn Đàm:

- Gái Huế thì lúc nào cũng sầu muộn vì tình.

Đàm mỉm cười đọc tiếp:

- Cầu Trường Tiền sáu vài mươi hai nhịp.

Thảo ngắt:

- Cầu này bây giờ đổi tên là Nguyễn Hoàng. Dứt khoát với chế độ của quan liêu... vua chúa rồi.

Đàm lắc đầu:

- Vua chúa vẫn còn.

- Giòng dõi quan gia, một vang bóng vậy thôi.

Đàm nói:

- Vua chúa vẫn còn trong từng gia đình ở đây. Mỗi ông cha, mỗi bà mẹ... đó là chế độ quân chủ nhỏ nhỏ trong một Quốc Gia bị đàn áp giữ dội do

những „sắc luật“ khắt khe về tập tục...

Thảo gật đầu:

- Đó là những „ông vua bà vua“ cai trị đám thần dân ít ỏi với một uy quyền tuyệt đối.

Qua khỏi cầu, rẽ phải là lại đến nhà Đàm trọ. Nhà Ngữ.

Đàm nói nhỏ:

- Em muốn về chưa ?

Thảo gật đầu. Đàm nắm cánh tay nàng:

- Thảo nghe anh nói đây. Anh đã định tới gặp em tối nay ở nhà.

Nhưng chiều nay em lại đến nhà Ngữ. Anh định sẽ nói hết với em,

Thảo ạ. Nói những

điều mà anh đã nghĩ mãi bao hôm và nhất là có cơ hội nghiền ngẫm trong mấy ngày ở Đà Nẵng.

Thảo nhìn Đàm lo sợ:

- Anh định nói gì ?

Giọng Đàm trầm xuống:

- Anh muốn Thảo... xa anh.

Thảo kêu lên:

- Sao thế ? Vì anh phải về Sài Gòn, hay vì anh không còn muốn... còn muốn ..

Thảo không biết noi tiếp thế nào. Đàm ngập ngừng:

- Anh xin lỗi Thảo. Thảo tha lỗi cho anh. Anh yêu Thảo, nhưng chúng mình không thể... anh đã phân tích kỹ lòng mình. Và phân tích kỹ về Thảo nữa.

Tình yêu của Thảo dành cho anh không hẳn là tình yêu. Em yêu anh vì anh đến đột ngột. Anh mang đến cho em những gì phù hợp với sự khát khao đổi

mới của em. Em đã từng nhiều lần mong muốn thay đổi cuộc sống bình thản quá độ thế này, phải không Thảo ? Tình yêu của em với anh chỉ là những

bồng bột tuổi trẻ, còn anh thì cách biệt em khá xa về thời gian, tuổi tác. Anh sợ anh không mang lại hạnh phúc được cho em.

- Không. Em yêu anh thật.

- Anh muốn tin thế.

- Anh không thành thật với Thảo rồi.

Đàm buồn rầu:

- Anh yêu Thảo. Nghĩ lại xem, những ngày đã qua Anh yêu Thảo biết chừng nào. Nhưng cũng như Vĩnh Tuấn anh biết anh bất lực trong việc mang lại

hạnh phúc cho hai đứa. Có khác chăng là anh bị trói buộc bởi chính những áp lực của cá nhân anh.

- Em không hiểu. Em không hiểu gì hết.

- Em sẽ hiểu, khi anh đi rồi. Anh yêu Thảo nhưng anh nhận thấy rõ ràng là anh sẽ làm Thảo khổ nếu chúng ta lấy nhau.

Đàm ngập ngừng:

- Và Ngữ nữa. Ngữ cũng sẽ khổ...

- Ngữ chưa hề nói yêu em.

- Nhưng Ngữ yêu em, anh biết. Anh không thể đem em ra khỏi vòng tay kiểm tỏa của thành phố này. Ra khỏi đây em sẽ cô đơn. Như một nàng dâu, sẽ

bơ vơ nhiều khi xa cách bà mẹ chồng khó tính vì đó là nơi nương tựa lâu đời...

- Anh không yêu em. Anh không hề yêu em bao giờ.

Đàm im lặng. Chàng buồn bã nhìn ra dòng sông trước mặt. Hai người về tới trước cửa nhà Ngữ. Đàm nói:

- Rồi một ngày nào đó, em sẽ hiểu là anh yêu em biết chừng nào.

Chính vì thế mà anh không có quyền quên nghĩ tới hạnh phúc của em. Em sẽ thích

hợp với một người đàn ông khác, sẽ hạnh phúc cạnh họ. Ngữ chẳng hạn...

Thảo câm nín. Đàm là cả một bí mật khó hiểu nổi. Những ngày qua, trong những phút giây yêu thương nồng nhiệt nhất, Đàm vẫn có những khoảng

cách ưu tư, vẫn có những cử chỉ, những câu nói khó hiểu. Đàm vẫn kinh trọng nàng, không có gì là lợi dụng. Đàm không thể là một kẻ lường gạt, một

tên Sở Khanh...

Đàm dừng lại hai người nhìn nhau một lúc. Nhìn con mắt Đàm, Thảo hiểu không còn thay đổi gì được hết. Thảo và Đàm chia tay nhau từ phút này.

Thảo nói:

- Em về.

Đàm xiết tay Thảo. Thảo không phản ứng.

- Tha thứ cho anh. Anh đem đến ưu phiền cho em mất rồi.

Thảo quay lưng bước đi chập choạng, lòng tan nát. Nhìn theo nàng, Đàm buồn rầu chép miệng:

- Ngươi nên đến với Thảo ngay sáng mai. Mình sẽ bảo Ngươi như thế. Thảo đi bộ trở về, hết con đường nhà Ngươi rồi băng qua cầu Trường Tiền mới về đến nhà Thảo, nàng không muốn đi xe, muốn đi bộ thế này mãi đề?

thấy thành phố vẫn lặng lẽ trong mắt nàng. Thành phố không thay đổi và lòng Thảo cũng dịu đi. Như cơn mưa rào trong những ngày nắng hạ. Thảo đã

tìm được những phút giao động mãnh liệt. Nàng tưởng tượng đến gương mặt cương nghị của Đàm. Không còn gì nữa cả. Đàm đã vụt biến khỏi tâm hồn

Thảo. Chỉ còn là kỷ niệm thôi anh ! Anh đã mở mắt cho em thấy được chính tâm hồn em. Cái lãng mạn của một cô bé mới lớn, ước mơ một thay đổi và

đảo lộn thành phố trong một phút bốc đồng rồi thôi. Em đã trở về với chính em. Không là gì hết chỉ là những mộng ước ngông cuồng của tuổi trẻ. Và

anh, người đàn ông em đã yêu cuồng nhiệt trong một cơn lốc của tâm hồn. Để rồi cũng chính anh người đàn ông đã từ tốn dẫn giải cho em nhìn rõ thực

tế, đưa em trở về với sự thật của tâm hồn em.

Anh nói đúng Đàm ạ ! Chỉ là một cơn lốc mà thôi. Không phải là tình yêu ! Làm sao mà tình yêu được khi mà em còn nhỏ quá, trẻ quá, em dại khờ

trong cái thành phố nhỏ này, còn anh thì đã biết quá nhiều, hiểu quá nhiều, và anh đâu có thể dừng chân ở mãi nơi đây. Phải thế không, anh ?

Gió từ dưới sông đưa lên thổi tung vạt áo của Thảo làm quán quít bước chân nàng. Tóc Thảo bay trong gió thanh thoi. Thảo cúi nhìn mặt nước phẳng

lặng như tấm gương soi. Một Thảo của thành phố Huế. Ta đã thay đổi gì đâu ? Dáng ta vẫn nhu mì với áo trắng hiền hòa. Tâm hồn ta vẫn bình yên

như mặt nước. Huế chưa mất tạ Ta chưa mất Huế ! Thì chẳng còn gì phải buồn phiền lo âu nữa cả. Con đường này vẫn đáng yêu với hai hàng cây cao

che bóng mát cho những trưa nắng hạ. Và con đường này lá vẫn rơi thật nhiều trong những ngày vào Thu. Buổi trưa trường Thảo vẫn nhìn lá me rơi

dưới chân mà nghe lòng mình băng khuâng nao nức một nỗi nhớ vô hình. Phải, con gái thì lúc nào mà chả có một nỗi buồn vô cớ. Một nỗi nhớ vô hình.

Nhất là con gái Huế, vì con gái Huế nhờ có phong cảnh gợi tình thơ mộng. Con gái Huế lãng mạn là nhờ thế.

Thảo đến cổng nhà. Bóng đèn sáng từ mái hiên hắt ra cho Thảo thấy lòng mình ấm áp. Như người đi xa lâu ngày mới trở lại. Thảo muốn reo lên và

chạy bổ vào nhà. Muốn đi từ nhà trên xuống nhà bếp, từ gốc cây này đến gốc cây khác trong vườn, muốn nằm úp mặt lên giường ngửi mùi gối chăn

quen thuộc. Lòng Thảo rung lên. Khẽ lách cánh cổng, Thảo bước vào nhà. Chị Tám đứng dựa hàng rào cười với Thảo:

- Bà hết lo cho cô Trâm giờ lại đến mong cô Đi đâu về tối vậy.

Thảo đứng lại, nàng ngắt một chiếc lá dâm bụt bóp nát trong bàn tay hỏi:

- Chị Trâm về rồi à ?

- Mới về xong. Ở trong phòng ấy.

- Mẹ có hỏi gì chị ấy không ?

- Không ! Bà chỉ cười.

Thảo mừng thầm. Mẹ cười là mẹ vui. Thảo mong mẹ cứ cười hoài như thế. Mẹ vui hoài như thế cho da mẹ đừng nhăn, má mẹ đừng hóp. Mẹ phải trẻ?

thật trẻ mới được

Thảo đi về phòng vắt áo nàng đã.

lắm bụi rồi. Mai phải đem tẩy hết một lượt áo dài trắng để sửa soạn cho ngày đi học. Thảo mở nhẹ cửa phòng. Trâm nằm quay mặt vào tường không

nhúc nhích. Thảo lặng lẽ thay áo rồi nàng đi rửa mặt. Nước mát làm da Thảo thật căng. Nàng trở về phòng nhìn mình trong tấm gương lớn. Thảo thật

nhỏ trong bộ pyjama trắng, dễ thương. Thảo cột lại tóc bằng một sợi thun, nàng lên giường nằm áp má xuống gối. Trâm trở mình. Nàng xoay mặt nhìn

Thảo. Hai chị em lặng lẽ nhìn nhau. Mắt Trâm mọng nước. Một lát Trâm chợt hỏi Thảo:

- Đi đâu về thế?

Thảo chớp mắt, nàng cắn nhẹ viền gối, nói với Trâm âu yếm:

- Em đi tìm chị. Chị vắng nhà có một ngày mà nhớ quá là nhớ.

Trâm ngẹn ở cổ. Nàng nhìn Thảo nước mắt ứa ra, Trâm nói nhỏ:

- Tao cũng thế. Nhớ nhà điên được.

Thảo cười:

- Còn muốn đi xa nữa không?

Trâm lắc đầu:

- Không. Khó lòng mà dứt được gia đình lắm Thảo ạ. Tao đã mở lớn được con mắt của tao rồi.

Thảo ngồi vũng dậy, nằng nhẹ nhàng đến bên giường chị. Trâm nằm sát vào tường và Thảo nằm xuống cạnh Trâm. Thảo hỏi:

- Chị đã dứt khoát được với anh Tuấn.

Trâm gật đầu:

- Tao trả Tuấn về với gia đình.

- Chị có buồn không?

- Buồn, nhưng không còn sôi nổi nữa.

Thảo thở dài:

- Mai mốt rồi cũng quên nhau hết. Anh Tuấn sẽ vâng lời cha mẹ cưới cô vợ bên Gia Hội. Còn chị, chị sẽ có một người yêu khác.

Trâm chớp mắt rưng rưng:

- Một người yêu khác, có lẽ cũng phải có. Nhưng chắc còn lâu lắm Thảo ạ. Tao nản lắm rồi. Thảo biết không? Suốt một ngày nằm ở nhà Ái Loan để chờ

Tuấn, tao đã suy nghĩ nát óc. Tao nghĩ đến những ngày sắp tới ở một nơi thật xa Sài Gòn hay Đà Lạt chẳng hạn. Tuấn sẽ phải bỏ học để đi làm nuôi

tao. Hai đứa sẽ phải trốn chui trốn nhủi mọi người, xa lánh tất cả. Rồi thì có con, rồi thì tiền, rồi thì bạc thiếu và sự học đang dở Tuấn sẽ khổ và sẽ hỏi

hận. Lúc đó, tao sẽ phải làm gì? Và mẹ, mẹ sẽ buồn biết mấy. Và mày sẽ không lấy chồng nổi vì tao, thành phố này sẽ không tha một đứa con gái nào

đã có chị bỏ theo trai. Tất cả oán hờn sẽ đổ lên đầu mày, Thảo, tao nghĩ đến tất cả mọi người và tao sợ. Thật đấy Thảo ạ. Tao sợ quá ! Tuấn đến, anh

ấy cũng có vẻ xúc động và sợ hãi như tao. Rồi hai đứa ôm nhau mà khóc. Một lát, tao nói với Tuấn - Em trả anh về với gia đình, chúng mình không có

duyên số với nhau, thôi, anh cưới vợ đi. Em về sống với mẹ và con Thảo cũng lủ em. Tuấn nhìn tao hốt hoảng, đôi mắt trợn trừng như có thể giết chết

được tao. Tao bảo Tuấn bình tĩnh, trình bày cho Tuấn nghe tương lai đen tối của những ngày đi trốn. Lòng Tuấn dịu lại. Lòng tao cũng dịu

lại. Hai đứa

nhìn nhau, ánh mắt chơi vơi lặng lẽ. Rồi Tuấn đưa tao trở về. Thôi, từ nay tao sẽ ở mãi với gia đình.

Thảo úp mặt xuống gối. Nước mắt nàng ướt một bên má. Trâm cười xót xá Nàng nhìn Thảo:

- Mà mau nước mắt quá Thảo ạ.

Thảo gật đầu:

- Em thềm khóc. Trâm để cho em khóc một lần này thôi nghe.

Trâm cắn môi, nàng vuốt ve mái tóc dài của Thảo, không nói. Mơ hồ, Trâm thấy Thảo như cũng đã thay đổi. Nhìn trong ánh mắt Thảo, có một nỗi xót

xa và một nỗi buồn dấu kín tận trong tim, nhưng khuôn mặt Thảo thì lại thật trầm lặng, thật nhu mì lòng Trâm tê tái.

o0*0o0*0o0*0o0*0o

Ngữ đến tìm Thảo, chàng thấy nàng đang lom khom vun đất cho khóm hoa violette ngoài vườn. Ngữ đứng sau lưng Thảo, giọng chàng êm đềm:

- Thảo.

Thảo ngẩng đầu lên. Mắt nàng đỏ hoe như vừa khóc. Ngữ ngồi xuống bên nàng, giọng Ngữ thật âu yếm:

- Thảo khóc đấy à.

Thảo chớp mắt, nàng cười dịu dàng:

- Đâu có anh.

- Sao mắt em đỏ thế.

- Tại bụi đấy. Bụi bay vào mắt em.

Rồi Thảo hỏi Ngữ:

- Anh Đàm đi rồi phải không Ngữ.

Ngữ gật đầu, chàng nhìn Thảo, ánh mắt chàng thoáng buồn:

- Sao Thảo không đi tiễn anh Đàm. Anh ấy nhắc Thảo cả buổi.

Thảo cúi mặt, nàng mân mê đóa hoa tím trong tay:

- Thảo đã nói trước với anh Đàm chiều qua rồi. Thảo không thích đưa tiễn.

Ngữ hỏi:

- Chắc Thảo sợ buồn phải không?

Thảo liếc nhìn Ngữ, chàng nói câu đó với khuôn mặt thật vô tự Thảo cười nhẹ:

- Có lẽ thế.

- Anh Đàm đi anh cũng thấy buồn quá.

Thảo nói nhỏ:

- Rồi mai mốt cũng đến phiên anh đi chứ buồn gì.

Ngữ nhìn Thảo chăm chú. Chàng nói:

- Chỉ khi nào Thảo bỏ thành phố này anh mới nghĩ đến chuyện ra đi.

Thảo chớp mắt buồn buồn:

- Thảo chẳng đi đâu cả, anh Ngữ. Thành phố này sẽ giam Thảo suốt đời thôi, vì nơi đây Thảo yêu như quê hương thứ hai của Thảo vậy.

Ngữ đứng dậy, Thảo cũng đứng lên theo chàng. Ngữ hỏi Thảo:

- Thảo không muốn được thay đổi nữa à?

Thảo lắc đầu:

- Không.

Ngữ nhìn Thảo đăm đăm:

- Anh tưởng như Thảo vừa chột lớn.

Thảo gật đầu, nàng nhìn về chân trời, ánh mắt băng khuâng:

- Thảo vụt lớn lên rồi anh ạ. Tâm hồn Thảo đã bình yên trở lại, không còn mơ ước xôn xao nữa. Cơn lốc đã ngừng xoáy trong lòng Thảo.

Bây giờ, lòng

Thảo thật thanh thoi.

Ngữ lặng lẽ nhìn Thảo. Thảo cũng nhìn lại Ngữ. Nàng chột cầm tay chàng âu yếm:

- Ra vườn hái ổi với Thảo đi. Mấy hôm nay chị Trâm bận học bài thi, không ai leo lên cây ổi nên trái nhiều quá. Chín rụng cả xuống đất đầy anh. Lũ

chim kéo nhau về ăn ổi đầy vườn.

Ngữ theo Thảo ra vườn. Cây ổi sai trái trông thật quyến rũ. Ngữ hỏi:

- Thảo muốn anh leo lên cây hay giật sào?

Thảo nói:

- Để Thảo vào bếp lấy sào cho anh.

Ngữ gật đầu. Chàng nhìn theo bóng Thảo khuất sau cây Ngọc Lan.

Ngữ ngó xuống một phiến đá. Tại sao mình chưa tỏ tình với nàng?

Có gì ngăn cản,

khi Ngữ đã yêu Thảo. Hay Ngữ sợ? Phải, Ngữ sợ tâm hồn bé dại của Thảo bị xao động.

Nhưng bây giờ thì ta phải nói. Ngữ nhủ thầm. Đã đến lúc rồi. Tình yêu không thể chôn kín mãi trong âm thầm lặng lẽ được. Ta phải nói khi nàng vừa

đến: - Anh yêu em! Anh yêu em! Ngữ chột mỉm cười, chỉ có một tiếng ngán ngủi như thế thôi mà sao chàng thấy khó quá, nặng nề quá. Cứ ngày này

sang ngày khác Ngữ hẹn lòng sẽ nói. Tí nữa Thảo vừa ra ta sẽ nói:

Anh yêu em. Ngữ lại mỉm cười. Có tiếng lá cây lay động trên đầu Ngữ và vai chàng chột đau điếng. Trái ổi non lăn từ vai Ngữ xuống đất nằm chờ vợ Ngữ nhìn lên, tiếng cười của Trâm rúc rích tinh quái. Ngữ nhăn mặt kêu:

- Trâm nghịch quá, ném trúng người ta đau thấy mồ.

Trâm thò đầu ra khỏi đám lá ổi, nói xuống:

- Anh chàng si tình ngu ngốc kia ời. Tôi biết thừa anh đang mơ mộng cái gì rồi. Tình yêu hở? Ủ! Muốn có tình yêu thì phải bạo dạn, phải chủ động một

tí chút. Đâu phải cứ bắt chước anh chàng lười nằm dưới gốc sung chờ sung rụng vào miệng đâu. Tình yêu mà chờ kiểu đó thì chỉ có dài cả cổ ra thôi anh

ạ. Người yêu anh đi lấy chồng mất còn gì.

Ngữ cười, chàng nháy mắt với Trâm:

- Chị "biết" hết hả chị ?

- Làm sao qua nổi mắt tôi.

- Chỉ giúp đi.

- Trả công tôi cái gì ?

- Cái gì chị thích.

Trâm nhăn mặt:

- Biết thích cái gì bây giờ?

Ngữ nói:

- Chẳng hạn nhờ Ngữ đem dùm một bức thư.

- Một bức thư gửi người không quen ấy hở?

- Người quen chứ. Quen thân nữa là khác.

- Ai đâu ?

- Vĩnh Tuấn ấy.

Trâm tròn mắt, nàng lườm Ngữ:

- Trâm thay đổi rồi Ngữ ạ. Hôm nay và hôm qua cách nhau hàng bao thế kỷ. Không còn gì để nói hết.

Ngữ nhìn Trâm ngạc nhiên. Trâm nói lui ra cho Trâm leo xuống. Ngữ hỏi:

- Có chịu giúp Ngữ không?

- Ủ, tí nữa nàng ra Trâm hét một tiếng cho Ngữ lên tinh thần. Ngữ phải nắm chặt tay nàng mà tỏ tình nhé.

Ngữ cười:

- Hy vọng sẽ có can đảm.

Trâm leo xuống nửa chừng cây ổi thì nhìn thấy Thảo chạy ra vườn.

Mái tóc của Thảo xoả ra bay trong gió. Ngữ cũng nhìn thấy Thảo. Tim

chàng như

ngừng đập. Thảo đã đứng trước mặt Ngữ. Trâm hét:

- Nàng đã đến rồi đó Ngữ.

Và Trâm buông tay nhảy xuống khỏi cây ổi. Mất đà Trâm ngã chúi vào lưng Ngữ. Ngữ quờ quạng hai tay ôm choàng lấy Thảo. Cả ba chúi lên nhau.

Những trái ổi trong túi Trâm rơi tung tóe xuống đất. Trâm lồm cồm ngồi dậy. Ngữ quên hết cả yêu đương tình tứ, chàng rên lên:

- Trâm ơi, Trâm quá quái lắm.

Thảo cũng chống tay ngồi lên. Nàng tròn mắt nhìn chị, la:

- Trâm phá quá. Làm em hết hồn. Chơi gì kỳ vậy?

Trâm cười, nàng nhún nhảy phủi những chiếc lá bám trên tóc:

- Tao giúp tinh thần cho tên Ngữ chứ bộ.

Ngữ nhăn mặt, chàng cầm tay Thảo kéo đứng lên, nói:

- Trâm nghịch quá, y như con nít vậy.

Trâm bấu môi:

- Bỏ lỡ dịp may rồi cái "tui" phải không? Làm lại đi, nàng đó đó...

Ngữ sụ mặt. Thảo nhìn hai người, nàng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Trâm nheo mắt:

- Chuyện vui lắm.

- Nói cho em nghe với.

- Bảo Ngữ ấy.

Thảo hỏi Ngữ:

- Chuyện gì hả Ngữ?

Ngữ nhặt một chiếc lá vương trên tóc Thảo vứt xuống đất, nói nhỏ:

- Để mai anh nói cho mà nghe.

Trâm trêu Ngữ:

- Lại tiếp tục làm anh lười chờ sung rụng đấy hả?

Ngữ nhún vai:

- Ít nhất cũng phải có khung cảnh thích ứng chứ. Chẳng lẽ lại nói khơi khơi.

Trâm mím môi:

- Ngán ngủi và dễ dàng quá mà sao coi bộ khó khăn nhỉ.

Ngữ gật đầu:

- Khó thật Trâm ạ.

- Thôi, để mai nói cũng được.

Ngữ cười. Thảo đã nhặt hết những trái ổi rơi xuống mặt đất. Nàng ngồi lên xích đu Trâm ngồi xuống cạnh Thảo. Ngữ đứng dậy dựa thân cây nhìn hai

chị em bằng đôi mắt trầu mền.

Trâm bỗng đứng vụt dậy:

- Hôm nay tôi phải xuống bếp.

Thảo cười cười:

- Làm món gì ngon để đãi Ngũ chị Trâm nhé.

Trâm nheo mắt:

- Ngũ ở lại hử?

Ngũ gật đầu:

- Ở lại chiều rủ Trâm với Thảo đi chơi.

Trâm cười nhẹ:

- Sẵn sàng nhận lời.

Thảo cười theo Trâm.

Nắng đã lên cao trên ngọn khế. Ngũ nghịch ngợm rung rung một nhánh khế. Hoa rụng xuống bám đầy trên tóc Thảo. Ngũ nói:

- Sắp vào Thu rồi Thảo ạ.

Thảo chớp mắt:

- Tuần sau Thảo đi học lại rồi. Mùa hè ở thành phố này lặng lẽ và bình yên quá Ngũ nhỉ ?

Ngũ khoanh tay trước ngực. Chàng nhìn Thảo không chớp mắt. Cái gì đã biến đổi tâm hồn Thảo thế nhỉ ? Cái gì đã làm cho Thảo chột lớn thế kia. Lòng

Ngũ chột xôn xao. Chàng muốn nói với Thảo một câu thật tình tứ, thật âu yếm. Nhưng rồi Ngũ lại không nói gì cả. Thảo nghiêng mái tóc nhìn Ngũ.

Nắng soi nửa khuôn mặt Ngũ ưu tư. Lòng Thảo chột mềm đi. Ta sẽ yêu Ngũ ! Thảo nghĩ thầm. Nếu chàng tỏ tình với ta lúc này, ta sẽ nói với chàng -

Em cũng rất sung sướng được yêu anh, được sống suốt đời bên anh trong thành phố cổ kính này, Ngũ ạ.

Ngũ đã đứng cạnh Thảo bên chiếc xích đu. Chàng tỉ mỉ nhặt từng nụ hoa nhỏ rụng trên tóc Thảo để vào lòng bàn tay nàng. Chàng nói:

- Chiều mai đến Anh Thư chơi nghe Thảo.

Thảo gật đầu:

- Thế nào Anh Thư cũng ra vườn chặt mía cho mình ăn.

Ngũ cười:

- Anh Đàm "mê" mía nhà Anh Thư lắm. Khen hoài. Anh cứ trêu anh Đàm là mê Anh Thư chứ mê gì ăn mía. Anh ấy chỉ cười. Phải chi anh Đàm và Thư

yêu nhau nhỉ, Thảo?

Nỗi buồn chột rụng trong mắt Thảo. Không! Đàm không yêu ai cả.

Chàng không yêu Anh Thư cũng không yêu Thảo. Chàng cũng không yêu cả thành phố này. Ở đây chàng như tù giam lỏng, không bay nhảy được. Tình yêu của Thảo không giữ nổi chân Đàm nên chàng đã bình thản ra đi. Con chim lạ vào thành phố lạc lõng nên con chim lạ đã vỗ cánh bay xa Nơi chàng ở - một vùng rộng lớn ồn ào. Nơi Thảo ở, thành phố nằm trọn trong bàn tay. Thảo chớp mắt, chàng không yêu ai cả. Con gái Huế không đủ quyền rũ để giữ chân chàng thì thôi, đừng bao giờ thất vọng nữa, đừng bao giờ nhắc nhở nữa. Thảo đứng dậy. Nắng soi rất mặt Thảo rồi. Thảo bảo Ngữ: - Vào nhà xem chị Trâm làm bếp, Ngữ. Ngữ lặng lẽ đi bên cạnh Thảo, nắng đã lên đến đỉnh đầu...

Trời đã cuối thu rồi những chiếc lá vàng thôi hết rụng ngập con đường Thảo đi học nữa. Buổi chiều thỉnh thoảng lại có cơn mưa. Cơn mưa báo hiệu cho mùa đông buồn rét mướt đã đến làm da thịt Thảo se lại. Hôm qua mẹ đem những chiếc áo len của Trâm và Thảo ra phơi trước sân. Những chiếc áo len đã cũ. Trâm nhìn ra khoảng trống, nói với Thảo: - Mùa đông đến rồi đó Thảo. Thảo gật đầu: - Mùa đông đến không ai chờ đợi cả. - Tao không thích mặc lại áo len cũ một tí nào. Sáng mai xin tiền mẹ mua len về đan áo mới Thảo ạ. Thảo cười băng khuâng: - Năm nay chị mua len màu gì? Trâm chớp nhẹ ánh mắt buồn: - Màu gì đẹp thì mua, màu gì tươi thì mặc. Mùa đông buồn phải mặc áo màu cho rực rỡ lên, cho nổi bật lên chứ. Thảo ơi ! Tao sợ mùa đông quá. Ước gì được ngủ vùi một giấc dài ba tháng. Khi tỉnh dậy, mình thấy mùa Xuân rực rỡ rồi Thảo nhỉ. Thảo chống tay lên cằm nhìn ra vườn. Những chiếc lá thôi không còn rụng nữa. Chỉ còn lại những nhánh cây khô ỉu rũ buồn phiền. Thảo nghe buồn muốn bật khóc. Trâm nói đúng. Mùa đông buồn quá, buồn se thắt cả

người. Thảo cũng sợ mùa đông như Trâm. Thảo cũng thèm được ngủ một giấc dài ba tháng như Trâm để thức dậy thấy mùa Xuân rực rỡ nắng hồng. Thấy má mình tươi tốt như cây cối nở hoa. Để vun đắp thêm cho tình yêu đậm đà.

Thảo đang có tình yêu, của Ngữ. Nhớ hôm nào đến trường bạn bè đã kêu ầm lên:

- Thảo thay đổi nhiều quá, hết hè rồi đũa nào cũng vui, chỉ mình Thảo có vẻ xa lạ thế nào.

Và vẫn như năm xưa. Buổi chiều Ngữ tiếp tục đến trường đón Thảo. Bạn bè tiếp tục trêu đùa nàng. Không ai nhắc đến Đàm. Chàng tan biến trong lòng

mọi người rồi, có lẽ. Thảo nghe băng khuâng buồn, băng khuâng nhớ. Một thoáng nào đó lòng đã mềm đi. Và, Thảo muốn được khóc, khóc hoài khóc

hủy như ngoài trời đang mưa. Như mùa đông đang hăm he đến. Thảo không nghĩ đến Ngữ mặc dù Thảo yêu chàng và chấp nhận nếp sống phẳng lặng

bình yên bên chàng. Ngữ nói:

- Còn hai năm nữa anh ra trường, chúng mình sẽ lấy nhau, Thảo nhé.

Thảo gật đầu:

- Anh muốn thế nào cũng được.

- Em có điều gì không vừa ý hay phiền trách anh không?

- Không, anh hoàn toàn.

Ngữ mỉm cười. Chàng học Y khoa. Chị Trâm vẫn trêu Ngữ:

- Học Y chán thấy mồ.

Ngữ nói:

- Ra trường để kiếm tiền nuôi vợ bà ạ.

Trâm bấu môi:

- Trâm khoái con trai đi lính hơn. Ở nhà học hoài yếu cả người.

Ngữ không cãi Trâm. Tính chàng thế. Và Thảo nghĩ rằng nàng sẽ được hạnh phúc bên chàng.

Thảo tìm lại sự bình thản cho tâm hồn khi bóng Ngữ hiện ra ở cổng. Chàng đến với nụ cười thật dễ thương.

Thảo trốn sau lưng Hà khi Ngữ đi tới. Hà cười khúc khích đẩy Thảo ra:

- Hấn thấy mi rồi, đừng có điệu nữa.

Thảo cầu Hà, mắt nhỏ:

- Mi dốt quá. Ta đang rình xem anh chàng có tán gái không đấy.

Hà chỉ tay lên trán Thảo:

- Đeo như sam mà tán nổi ai ? Hấn mét mi quá trời Thảo à ? Chừng nào đám cưới đây ?

Thảo đi song đôi bên cạnh Hà, cười:

- Chừng nào Ngử ra trường đã.

- Hấn chăm học lắm, mi liệu có theo kịp hấn không?

- Cố gắng, hy vọng sẽ kịp.

Hà nheo mắt:

- Ta sợ lấy nhau rồi hấn giam mi trong nhà chứ sức mấy mà cho mi đi học. Cái mặt anh chàng Ngử coi vậy mà ghen ghê đấy.

Thảo cười cười. Chị Trâm cũng có lần nói với Thảo:

- Con gái học chi cho nhiều. Kiếm xong cái Tú tài hay một hai chứng chỉ Văn khoa chơi cho vui vậy thôi. Còn thì giờ ở nhà lo cho chồng chứ.

Mẹ cũng bảo:

- Đàn bà mà học ngang sức chồng hay lên mặt lắm. Chẳng chịu thua chồng một điều gì cả nên thường gây gổ nhau. Thôi, chừng nào Thảo lấy chồng

mẹ cho Thảo nghỉ học.

Chị Trâm nheo mắt kêu ầm lên:

- Trời ơi, con nhỏ Thảo này mẹ không cho nó nghỉ nó cũng nghỉ ấy chứ mẹ.

Thảo thì nghĩ, dù có lấy nhau rồi mà Ngử vẫn để cho Thảo tiếp tục đến trường, Thảo vẫn không bao giờ lên mặt với Ngử. Vợ chồng lấy nhau phải có

tình yêu và ăn ở với nhau phải có sự tương kính. Thảo đã yêu Ngử và bằng lòng lấy Ngử nên nàng chỉ muốn chàng phải hoàn toàn, chàng phải chín

chắn và người lớn, hạnh phúc mới lâu bền được.

Ngử đã đi đến chỗ Thảo và Hà đứng. Hà cúi vai Thảo, nói:

- Về đi nhé. Trời sắp mưa rồi mi đi chơi ướt hết cho xem.

Và không chào Ngử, Hà vượt lên trước để đuổi theo mấy cô bạn khác. Ngử hỏi:

- Hà trêu gì tui mình thế?

Thảo cười:

- Hà nói em về đi, đi chơi bị mưa ướt hết.

Ngử ôm họ Thảo mấy cuốn sách. Chàng hỏi Thảo:

- Em không đem theo áo mưa à?

- Không.

- Trời bắt đầu sang đông, mưa lạnh đấy.

Thảo nhìn Ngữ, nhún nhẩy:

- Mưa thì núp. Em thích nhìn những hạt mưa đầu mùa. Thú ghê chứ anh.

Ngữ nhăn mặt:

- Em lãng mạn quá.

Thảo so vai:

- Lãng mạn một tí cho đời đẹp anh ạ.

Ngữ cười nhẹ:

- Nhưng lỡ đau ốm thì khổ lắm. Hết đi dạo phố. Hết đi xi-nê Hết đi lang thang đây đó. Hết ra vườn ngắm lá vàng rơi. Và, hết tất cả.

Thảo dấy lên, nàng nói:

- Thôi đi, anh làm em phát khóc.

- Sao mà khóc?

- Tả kỹ quá nghe buồn thấy mồ.

Ngữ nhún vai:

- Vậy đó, bắt đầu từ mai em phải nhớ mang áo mưa theo. Nếu không...

Thảo hất mặt:

- Nếu không thì sao?

- Thì anh bỏ em đứng trôn mưa một mình.

Thảo sụ mặt. Nàng leo lên ngồi sau xe Ngữ không nói. Ngữ chở

Thảo qua cầu Trường Tiền. Thảo hỏi:

- Đi đâu vậy Ngữ?

Ngữ nói:

- Đi chơi.

- Trời sắp mưa rồi.

- Sớm nhất cũng phải tối mới mưa. Mình đi loanh quanh một vòng phố rồi về cho thoải mái.

Thảo so vai vì lạnh. Xe Ngữ phóng vùn vụt qua cầu. Áo Thảo bay phàn phật, môi nàng tái vì gió. Một tay giữ tóc, một tay giữ vạt áo, Thảo rên lên:

- Gió nhiều quá. Em sợ bão ghê Ngữ à.

Ngữ nói:

- Anh đang chờ bão đến. Phải thay đổi không khí.

Thảo mỉm cười:

- Bây giờ thì tới phiên anh mơ mộng nhé. Anh chán ở đây rồi phải không?

Ngữ lắc đầu:

- Ở đây có em làm sao mà chán nổi.

Thảo im lặng, nàng nhìn xuống dốc cầu. Một nhánh cây khô vừa gãy đổ, Thảo nói với Ngữ:

- Có bão là có lụt. Mình lại sắp sửa được đi lội nước rồi Ngữ nhỉ ?

Ngữ cười cười:

- Nhớ mùa mưa năm ngoái Thảo còn bé tí ti, suốt ngày tung tăng đi lội nước. Bây giờ lớn ghê rồi.

Thảo chớp mắt. Năm ngoái Thảo còn bé tí ti thật. Bây giờ lớn quá là lớn. Thảo nghe tiếng tiếc khoảng thời gian đã đi qua Nàng dấu tiếng thở dài khi

giọng Ngữ đầm ấm:

- Anh mới nhận thư anh Đàm đấy Thảo. Anh Đàm hỏi thăm Thảo, Anh Thư và thành phố Huế của chúng mình. Anh Đàm sắp sửa đi Nha Trang Thảo ạ.

Lòng Thảo trùng xuống. Có nỗi nhớ nào chọt đến với Thảo, mắt nàng ướt đi. Thảo nói nhỏ, thật nhỏ:

- Anh Đàm đi hoài Ngữ nhỉ ?

- Công việc của anh ấy mà.

- Anh ấy chẳng bao giờ dừng chân cả.

Ngữ cười vô tư:

- Anh Đàm phải lấy vợ mới có người giữ chân được.

Thảo im lặng. Nàng đã thôi không muốn nghĩ đến Đàm của một mùa hè nổi sóng đã qua nữa. Ngữ còn nhắc nhở làm gì hử Ngữ.

Ngữ vẫn vô tư nói về Đàm:

- Anh Đàm hứa bao giờ chúng mình lấy nhau sẽ ra dự đám cưới.

Thảo cười lạnh lẽ. Nàng không mong cái ngày ấy. Và, nàng muốn Đàm hãy mất tích trong lòng nàng, trong tận cùng nỗi lòng sâu kín của nàng.

Ngữ thấy Thảo im lặng, chàng thôi nhắc đến Đàm. Thảo bảo:

- Thôi về anh. Cơn mưa đang kéo đến.

Ngữ quay xe trở về. Cơn giông đang làm đen ngịt bầu trời, mưa hắt là to lắm. Thảo giữ chặt yên cho Ngữ phóng xe như bay về nhà.

Thảo nhẹ nhõm khi cả hai đã về đến cổng. Ngữ chọt hỏi Thảo:

- Chị Trâm hỏi này thế nào Thảo?

Thảo ngạc nhiên trả lời:

- Chị vẫn vậy. Đàn, ca và học hành.

- Thảo biết ngày hôm nay ngày gì không?

- Ngày... thứ bảy.

Ngữ cười:

- Người ta biết thừa rồi. Ngày Thảo hôm nay là đám cưới của anh Vĩnh Tuấn.

Thảo kêu khẽ:

- Lấy cái cô bên Gia Hội hả?

- Ừ.

Thảo ngẩn ngơ:

- Hôm nay đám cưới anh Tuấn thật sao?

Ngũ nhún vai:

- Cả thành phố này đều biết, chỉ trừ chị em Thảo.

Thảo lặng lẽ mở rộng cánh cổng cho Ngũ mang xe vào. Nàng hỏi

Ngũ:

- Ở lại ăn cơm với em không?

Ngũ gật đầu:

- Trời mưa anh đâu có về kịp.

Thảo nhìn ra ngoài trời. Cơn mưa đổ sập xuống, gió lung lay bức màn treo cửa thật mạnh. Thảo để Ngũ ngồi trong phòng khách, nàng lên phòng thay

quần áo. Thảo nhìn thấy Trâm đang đứng dựa cửa sổ, mắt nhìn ra ngoài sân mưa. Nghe tiếng động Trâm quay lại:

- Thảo về đấy à?

- Ừ.

- Có bị mưa không?

- Chút xíu nữa, có Ngũ chở về.

Trâm vẫn đứng yên chỗ cũ, nàng chỉ lên bàn Thảo:

- Có thư của Thảo, chị để trên bàn ấy.

Thảo bước nhanh lại, nàng nhìn bức thư mang dấu bưu điện Sài Gòn, tim Thảo bỗng thất lại. Nàng xé thư ra đọc.

Thảo thân mến,

Chắc Thảo ngạc nhiên lắm khi nhận thư anh, Thảo nhỉ. Cô Bắc kỳ nho nhỏ của anh đã đi học rồi phải không! Mới đó mà đã xa Huế được 5 tháng. Vẫn

nhớ Thảo và thành phố êm đềm với bao nhiêu con đường kỷ niệm.

Thật đẹp Thảo nhỉ. Đẹp như mái tóc xõa ngang lưng của Thảo vậy.

Ngũ vẫn viết thư cho anh, Ngũ kể về Thảo và thành phố. Về dự định tương lai cho hai người. Bao giờ thì gửi thiệp mừng cho anh đây hử cô bạn bé

bồng của anh. Một ngày nào đó khi Thảo và Ngũ thành hôn rồi, anh hy vọng Ngũ sẽ đưa Thảo đi chơi xa, Thảo còn có ý định vào Sài Gòn nữa không?

Viết thư cho anh biết anh sẽ dành ưu tiên cho hai đứa, sẵn sàng "trả nợ" những ngày ở Huế của anh. Sẽ đưa Thảo với Ngũ đi tung trời luôn. Cho Thảo

thấy Sài Gòn đi hoài không hết phố. Anh sẽ đưa cô cậu đi Vũng Tàu, đi nghe nhạc và đi... lung tung, vung vít.

Đừng giận anh nhé. Anh lại dụ Thảo ghét Huế rồi. Anh biết Thảo đã có hạnh phúc. Hãy cố gìn giữ hạnh phúc ấy Thảo ạ. Ngỡ sẽ là một người chồng tốt

của Thảo. Anh tin thế.

Này, cô bạn bé nhỏ của anh. Huế đã bắt đầu vào mùa mưa rồi nhỉ.

Lạnh lắm phải không Thảo? Sài Gòn thì mưa nắng vẫn hai mùa.

Chẳng có dịp nào

để thưởng thức cái lạnh buốt thịt buốt da như nơi Thảo ở. Anh thêm ở lại Huế ghê đi. Thôi, để chừng nào đám cưới Thảo anh sẽ về. Cho anh gửi lời

thăm Mẹ và chị Trâm nghe Thảo. Chúc Thảo những ngày nồng hạnh phúc.

Đàm.

Thảo gấp bức thư để nhẹ lên bàn, nàng ra đứng cạnh Trâm. Mắt Trâm ướt như cơn mưa ngoài trời. Thảo thấy lòng se lại. Nàng đã quên Đàm. Thật rồi !

Nàng đã quên Đàm.

Thảo nói với Trâm thật nhẹ:

- Hôm nay đám cưới anh Tuấn.

Trâm gật đầu:

- Tao vừa biết tin.

Thảo cắn nhẹ đôi môi, nàng nhìn ra ngoài trời, mưa đều như bức màn mỏng phủ lên vườn cây. Nàng nhìn thấy mắt Trâm buồn căm nín. Thảo nghiêng

đầu, mái tóc xoã ngang lưng đổ dài ra thành cửa sổ, lặng lẽ và buồn rầu như ngày đông xứ Huế. Thảo đặt nhẹ lên mái tóc ướt vuốt vệt

Thoáng chốc,

Thảo nghe cay cay hai mí mắt...

Hết

Nguồn: Vietlangdu

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 20/04/2007 12:21:04 SA

